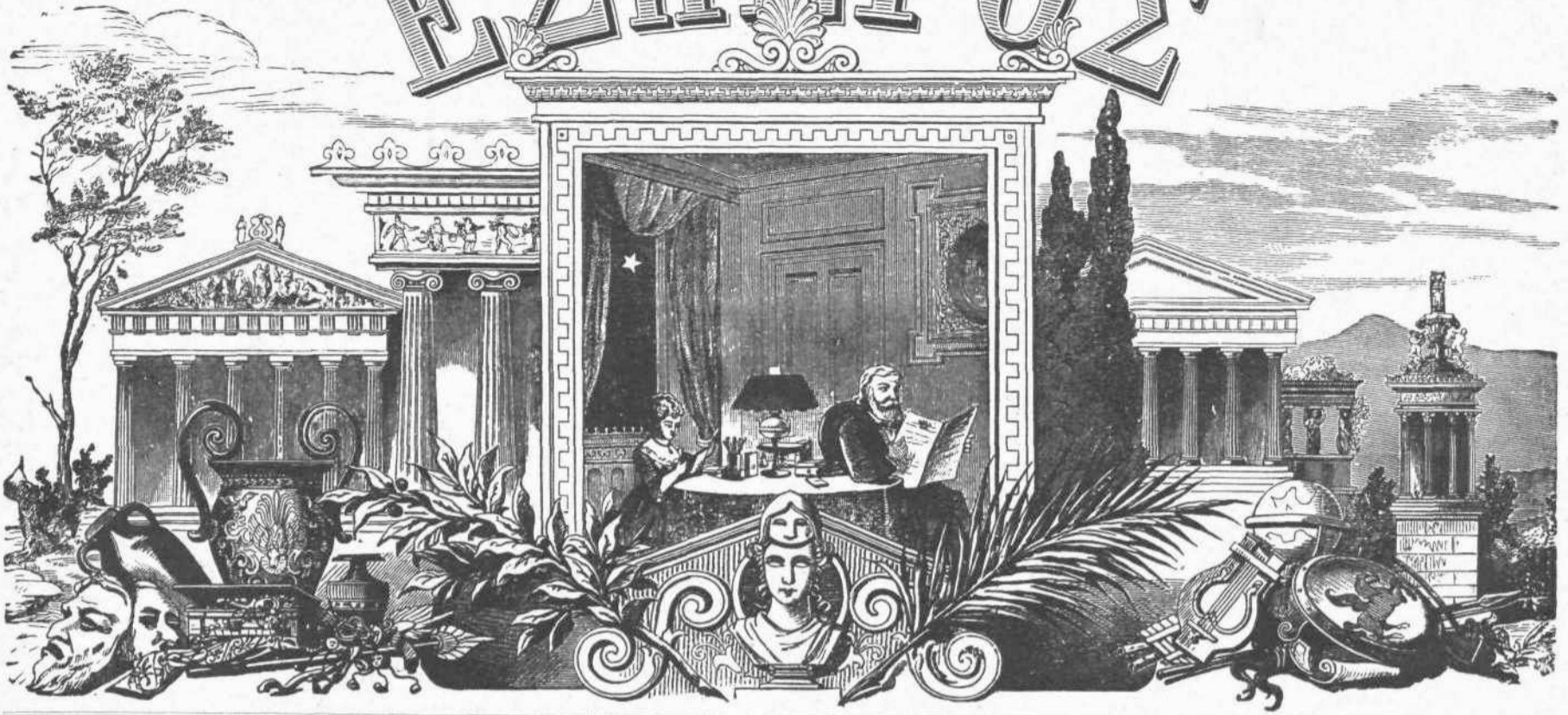

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Η'.

Ἐκδίδεται:
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

✠ Ἐν Ἀθήναις τῆ 1/13 Μαΐου 1889 ✠

Τιμὴ ἑτησία προπληρ. δρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
φράγ. χρυσᾷ 40

ΑΡ. 177

Ο ΑΙΣΩΠΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Αἰσώπος. — Νικόλαος Μαυρογένης ἡγεμὼν Βλαχίας (1786). Ἱστορικὴ μελέτη, ὑπὸ Σ. Κρητικῷ. [Συνέχεια καὶ τέλος]. — Φιλολογικά. Ὁ Αἰσώπος τῆς Κιπρίας γλώσσας, ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, δικαστοῦ. — Ὁ Γεώργιος Οἰονεὶ, φιλόλογος μελέτη. — Ἐκ τοῦ Scriba. Οἱ δύο σύζυγοι κομποδία Ὀνοπέρι, φιλόσοφοι κατ' ἐλευθέρην μετάφρασιν, ὑπὸ Θ. Ν. Φ. [Συνέχεια]. — Ἀγγελοφιλία Κρούφιαν, ἑλενθὴς ζωγράφος. — Ἡ δεσποινὴ Σκουδερὰ. Ἱστορικὸν διήγημα (μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) ὑπὸ τῆς δεσποίνης Λουκίας Μ. Ἀντωνοπούλου. [Συνέχεια]. — Περιήγησις εἰς τὰς Φιλιππῖνας νήσους.

Ο ΑΙΣΩΠΟΣ

(μετὰ εἰκόνας)

Ὀλίγα ἐκ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου μυθογράφου τῆς ἀρχαιότητος περιήλθον μέχρις ἡμῶν, διὸ καὶ εὐρέθησαν ἱστορικοὶ καὶ κριτικοὶ διαμρισηθέντες τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον καὶ τὸν Πλούταρχον ἔζη ὁ Αἰσώπος περὶ τὴν 6ῃν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, σύγχρονος ὦν τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Κατήγετο ἐκ Φρυγίας καὶ ἔζη κατ' ἀρχὰς ἐν Σάμῳ ὡς δούλος. Ἐλευθερωθεὶς κατόπιον ἔλαθε τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κροίσου, ὅστις μεταχειρίσθη αὐτὸν πολλὰκις ὡς πρεσβευτὴν, καὶ τέλος ἀπέστειλεν εἰς Δελφοὺς. Ἐκεῖ ἐκρημνίσθη ὁ Αἰσώπος ἀπὸ τινος ἀποτόμου βράχου ὡς ὑβρίσας τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ἐκείνης. Πολλὰ ἄλλα ὅσα περὶ Αἰσώπου διεδίδοντο καὶ ἔγγραφοντο εἶναι προδήλως γεννηματα εὐφραντάτων συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Βέβαιον σχεδὸν εἶναι ὅτι ὁ Αἰσώπος δὲν ἔγραψε τοὺς μύθους του, ἀλλὰ τοὺς ἀπεστήθισε, βραδύτερον δὲ οὗτοι ἐγράφησαν. Ἐκ τοῦ «Φαίδωνος» τοῦ Πλάτωνος μακθάνομεν ὅτι ὁ Σοκράτης ἐν τῇ φυλακῇ ἐπέχειρᾶτο ἐμμέτρως Αἰσωπεύουσ μύθους, καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς κωμῆδιαις του πολλὰκις ἀναφέρει τὸν Αἰσώπον καὶ τοὺς μύθους του.

Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἤδη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συλλογὴ αἰσωπεύων μύθων, ἧτις ὅμως ἀπολέσθη. Ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ὅτι συλλογὴν τοιούτων μύθων ἐποίησαν Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ συλλογὴ αὕτη ἐπλούτισθη διὰ διαφόρων μεταγενεστέρων μύθων ἐξ Ἀνατολῆς. Ἐν ἔτει 1479 ἐξεδόθη ἐν Μεδισολάνοις κρίσις περὶ τῆς εἰς τὸν Μάξιμον Πλανούδην ἀποδομιμένης Συλλογῆς τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, καὶ ἐν ἔτει 1546 ἐν Παρισίαις ἑτέρα κρίσις. Βραδύτερον ἐξεδόθησαν πληρέστεραι Συλλογαί, ἡ τῆς Φραγκοῦρτης ἐν ἔτει 1610 ἐκ χειρογράφων τῆς Αἰδελβέργης, ἡ τοῦ Μαριάνου ἐν Ὁξωνίᾳ (1718), ἡ τῆς Φλωρεντίας (1809) ἡ περιέχουσα 199 μύθους, ἣν ἐξέδωκε καὶ ὁ ἡμέτερος Κοραΐς, ἐν Παρισίαις (1810), ἑτέρα ἐν Βρεσλαβίᾳ (1812) περιέχουσα 231 μύθους καὶ διάφοροι ἄλλαι ἐκδόσεις.

Ὅτι ἐπὶ τοιούτων πτωχῶν βάσεων δύσκολον εἶναι διὰ τὸν καλλιτέχνην νὰ ἀπεικονίσῃ ἡμῖν τὸν αὐτοδίδακτον τοῦτον τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴν καὶ φιλόσοφον εἰς ὃν ὀφείλομεν σεῖραν μύθων διδασκαλικῶν, τοῦτο ἐνόησαν. Ὁ γλωττής, ὅστις ἐπέχειρᾶσθη τὸ σύμπλεγμα, οὐ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, ἐκείνην νὰ παραστήσῃ ἡμῖν τὸν Αἰσώπον διδάσκοντα ἐν ὑπαίθρῳ καὶ καθήμενον ἐπ' ὄνου. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτοῦ βαδίζουσι δύο παῖδες, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν γλυκεῖαν τῶν μύθων ἀρμονίαν, καὶ ἀραραζόμενοι

μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου. Ἐκ τῶν δύο παίδων ὁ μικρότερος μειδῆ τερπόμενος εἰς τὰς πλήρεις ἀλατὸς φράσεις τοῦ Αἰσώπου, ὁ μεγαλύτερος σοδραῖος τὴν ἀκούει θέλων νὰ ἐμβαθύνῃ τὸν τρόπον τινὰ εἰς τὴν φιλοσοφικὴν τῶν λόγων ἐννοίαν, καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ διδάγματα διὰ τὸν μέλλοντα βίον του.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Αἰσώπου συνεκέντρωνται ὁ καλλιτέχνης ὄλην του τὴν προσοχὴν ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ ἀρ' ἐνὸς μὲν τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμα τοῦ μυθογράφου, ἀρ' ἑτέρου δὲ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ εὐφυίαν καὶ τὸ παρατηρητικὸν αὐτοῦ. Καὶ τὸ μὲν ταπεινὸν τῆς θέσεώς του παρέρστηεν διὰ τῆς τῶν μῶνων τοῦ σώματος τοῦ ἀναπτύξεως καὶ διὰ τῆς πτωχῆς ἐνδομυκτικῆς του, τῆς καταπιπτούσης εἰς βραχὴ σχεδὸν ἀπὸ τῶν ὤμων του, τὴν δὲ εὐφυίαν ἀπεικόνισεν διὰ τοῦ σαρκαστικοῦ αὐτοῦ βλέμματος καὶ διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ μειδιήματος, τὸ ὁποῖον συσπᾶ τὰ χεῖλη του. Ἡ δεξιὰ αὐτοῦ ὑψοῦται καὶ ἡ χειρονομία αὐτῆς δηλοῖ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν σημασίαν τῶν μύθων του, οὓς διηγᾶται εἰς τοὺς δύο παῖδας.

Πρὸς περὶ τούτου Αἰσώπου ὁ καλλιτέχνης ἐμελέτησεν ἀναμφιβόλως τὰς ἀρχαίας πηγὰς· ἀλλὰ καὶ τὰς νεωτέρας δὲν περιβλέψεν. Οὕτω παρατηροῦμεν ὅτι διὰ τῶν καλῶς ἐσημασμένων πτυχῶν τοῦ μανθίου ἠθέλησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐξόχουσιν τοῦ ὄμου, ἣν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλανούδου εἶχεν ὁ Αἰσώπος.

Ἄν πρᾶγματι ὁ Αἰσώπος ἦτο κυρὸς ἀμυρσηταῖται παρὰ τινῶν καὶ ὅμως ὑπάρχει ἐπιγράμμα τοῦ Ἀγαθίου, καθ' ὃ ὁ μέγας Αἰσιώπος δὲν ἀπηξίωσεν μὲ ὄλον αὐτὸ τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ Αἰσώπου νὰ ἐπιχειρᾶσθῇ τὸν ἀνδριαντα αὐτοῦ, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν εἰς μίαν τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως τῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

ΗΓΕΜΩΝ ΒΛΑΧΙΑΣ (1786).

ἱστορικὴ μελέτη.

ΥΠΟ

Σ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Μαυρογένης σχεφθεὶς ὅτι δὲν ἔα δυνήθῃ ν' ἀντιστῇ κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, ὡς μὴ λαθῶν ἐπικουρίαν τινὰ παρὰ τῆς Πύλης, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Βουκουρεστίον, τῇ προτροπῇ ἄλλων δύο του φίλων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γραφόντων αὐτῷ ὅτι ἡ Πύλη οὐδόλους σκοπεῖ νὰ τῷ ἀποστείλῃ βοήθειαν. Ταῦτα δὲ ὑπόβλησεν τῷ ἀνήγγειλαν οἱ δὲ ἦσαν φίλοι του, συμβουλευόντες τοῦτον ν' ἀποχωρήσῃ τῆς Βλαχίας, ὅπως ἀπολέσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν προετακμένων του, τοῦθ'

(Τέλος). — Ἐκ τῶν τοῦ Mantegazza. Αἱ τῆς Ἑλπίδος ἀγαλλιάσεις (μετάφρ.) ὑπὸ Διον. Γ. Καρυμαννάνικ. [Συνέχεια]. — Διάφορα. — Ὁραὶ σχολῆς κλπ.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ὁ Αἰσώπος. — Γεώργιος Οἰονεὶ. — Τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ. — Ἀγγελοφιλία Κρούφιαν ἑλενθὴς ζωγράφος. — Ὁ Ζεῦξις, ἐκλέγων τὰ πρότυπα του δια τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου. — Ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Μέντορ ἐν τῇ νύσῳ τῆς Καλυψίδος. — Πλοῖον τῶν Φιλιππῖνων νήσων. — Ἐσωτερικὸν οικίας ἰθαγενῶν ἐν Σούλῳ (Φιλιππῖνας νήσοι).

ὄπερ μετὰ ταῦτα ἀπεδείχθη. Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ ἡγεμόνος ἐκ Βουκουρεστίου, ἔφησε Τοποτηρητὴν αὐτοῦ τὸν Δημήτριον Τυρναβίτην ὀνομαζόμενον, καὶ διέβη εἰς Ρουχτζούκιον. Ὁ Στρατηγὸς Κόμπουρ κηθὼν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἡγεμόνος ἐκ Βουκουρεστίου, καὶ ὅτι ἡ πόλις ἔμεινεν ἄνευ στρατοῦ, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ πόλει κατὰ τὸν 8βριον τοῦ ἔτους 1788. ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς μέρους τῶν κατοίκων. Μετὰ τοῦτο οἱ Αὐστριακοὶ ἐξεστράτευσαν εἰς Γιούργεβον, καὶ ἐπέτεθον κατὰ τοῦ ἐκεῖ φρουρίου, ἀλλ' ἀπέτυχον, ἀνδρείως τῆς Τουρκικῆς φρουρᾶς ἀμυνθείσης, ἧτις καὶ ἐξόθεν ἐποίησεν, καθ' ἣν ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς, συνδραμόντων καὶ τῶν ἀντικρῶ ἐκ Ρουχτζούκιου Τούρκων κατεστηνωμένων ἐκεῖ, ὅστις μετὰ μεγάλης φθορᾶς οἱ Τούρκοι κατεδιώξαν τοὺς μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἀρτζεσίου.

Ἄλλ' ἐνῷ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀπέλιπτα κτήνη θῆσι καὶ κατὰστασι οἱ Αὐστριακοὶ, εἰδοποιηθεὶς ὁ Στρατηγὸς τῆς Ρωσσίας Σουβαρόφ τότε στρατοπεδεύων ἐν Μολδαβίᾳ, ἔδραμε πρὸς βοήθειαν τῶν Αὐστριακῶν, καὶ οἱ Τούρκοι φεβηθέντες τοὺς Κοζάκους, ἀπεχώρησαν καὶ τοῦ φρουρίου Γιούργεβου. Γινομένης δ' ἀναχωρῆς, οἱ Τούρκοι ἀπεχώρησαν ἐν Μολδαβίᾳ, οἱ δ' Αὐστριακοὶ καὶ Ρῶσοι ἔμειναν ἐν Βλαχίᾳ, τῶν Τούρκων ἀποχωρησαντῶν ἀντικρῶ τοῦ Δουναβίου.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Μαυρογένης εὐρίσκει τὸ πέραν τοῦ Δουναβίου ὡς πληρεξούσιος ἀρχιστρατήγος τῆς Τουρκίας, συλλέγων ἑθελοντὰς Χριστιανούς καὶ Τούρκους, καὶ γυμνάζων τὸν στρατὸν ἕνα ἐπίπεσον κατὰ τῶν Αὐστριακῶν εἰς Βλαχίαν. Δυστυχῶς ὅμως ἐκεῖ μακθάνει τὸν θάνατον τοῦ προστάτου του Ἱεζεκιήλ Χασάν Πασα, καὶ τότε ἐπορεύθη εἰς Σούμλαν, φθάσας καθ' ἣν ἡμέραν καὶ νεὸς Βεζύρης ἀρίκετο ἐκεῖ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Οὗτος δ' ἔμαθε παρὰ τοῦ Μαυρογένους τὴν αἰτίαν τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ Βλαχίας ἢν ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, δηλ. ἔνεκε τῶν ὑποῦλων προτροπῶν τῶν δύο ἐκείνων ὑποτιθεμένων φίλων του. Ὁ Βεζύρης ἀγανακτήσας κατὰ τῶν ἐπιβούλων ἐκείνων, εὐρισκομένων ἄλλως τούτων ἐν τῷ στρατοπέδῳ μετὰ τοῦ Βεζύρου, διέταξε καὶ αὐθροὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Τὸν δὲ Μαυρογένην διέταξε νὰ διέλθῃ τὸν Δουναβίον, καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Αὐστριακῶν.

Ἀτυχῶς ὅμως τὴν φορὰν ταύτην δὲν τὸν κύνθησεν ἡ τύχη τοῦ πολέμου, διότι κινήθει ἀναγκασθὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρουχτζούκιον. Ὁ δὲ Βεζύρης μὴ δυνήθει νὰ κατορθώσῃ τὴν διεξαγωγὴν ἐντίμου ἐφθίνας μετὰ τῶν Αὐστριακῶν καὶ Ρῶσων, ὡς μὴ κατορθώσαντος δευτέραν φορὰν τοῦ Μαυρογένους νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Αὐστριακοὺς ἐκ Βλαχίας, ὁ φιλότιμος Βεζύρης ἐδηλητηρήσθη μόνος καὶ ἀπέβησεν ἐν Σούμλα.

Τούτου δ' ἀποβιώσαντος ἐγένετο Βεζύρης ἑταρος, ὁ Ἱεζεκιήλ Χασάν Πασα Ρουχτζούκουλῆς, ἀπονομῶς ἐχθρὸς τοῦ ἀτυχῶς Μαυρογένους, ὅστις

ἄμα ἀρίκετο εἰς Σούμλαν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦν ν' ἀποστείλῃ δημίους καὶ ν' ἀποκεφαλίσσῃ τὸν τόσον λήμπρος ὑπερβαίνας περκαζόντα τοὺς Τούρκους ἡγεμόνα Μαυρογένην, τὸν μετ' ἀπαρκαθιγματοῦ ἀφασίωσας ὑπερητήσαντα τὰ συμφέροντα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. Μεγάλως δ' ὄντως τιμᾶ τὸν ἄνδρα ἡ γενναϊότης καὶ ἀξιοπρέπειαι τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ! διότι ἐνῷ ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν ἄδικον σφαγὴν, δραπέτευον εἰς Εὐρώπην, ἢ καὶ εἰς τοὺς ἀντικρῶ ἔστω ἐχθροὺς του Αὐστριακοὺς ἢ Ρῶσους, οἰτινες μετὰ χάρας ἤθελον τὸν τιμᾶσαι καὶ ἐναγκαλισθῆναι, τοῦτο δὲν ἔπραξε, ἕνα μὴ θεωρηθῆ ὑπὸ τῆς Πύλης ὡς ἐπιβούλος καὶ προδότης, ὡς καὶ ἐξεφράσθη πρὸς τοὺς φίλους του τοὺς πρότεροντας αὐτὸν πρὸς τοῦτο, δηλ. τὸ νὰ σωθῇ τῆς ἀδικου σφαγῆς, ἂν καὶ ἦν βέβαιος περὶ τούτου γνώσκων καλῶς τοὺς Τούρκους, καὶ ἰδίως τὸν αἰμοβόρον ἐχθρὸν του, τὸν νεὸν Βεζύρη. Διότι εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπιθυμᾷ ὅπως ὁ Σουλτάνος ὑπολάβῃ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμογενεῖς του ἡγεμόνας ὡς προδότες τῆς Βασιλείας. Ἀναμφιβόλως ἡ ἱστορικὴ αὐτῆ ἀπόφασις ἀποδεικνύει ἐγγενεῖαν ψυχῆς καὶ γενναϊότητα, τοῦθ' ὄπερ δὲν πρέπει νὰ παραρῶν παρὰ τῆς ἱστορίας, ἧτις ὀφείλει νὰ τῷ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Τέλος ὁ αἰμοβόρος Βεζύρης ἀπέστειλεν εἰς Πάριον, τὴν καταστάσαν κατὰ τὴν νύκτα ἐποχὴν ἱστορικὴν, χωρίον τότε τοῦ Σιστοβίου ὅπου ὁ ἡγεμὼν εὐρίσκετο, ἀέπειτος ἐνεργῶν καὶ περκαυεζόμενος διὰ δευτέραν ἐπίβασιν, δημίους, οἵτινες ἀπέτασαν τὴν πολύνουον τῶντι κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός, ἣν ὁ Βεζύρης ἀπέστειλε κατὰ τὸ ἔθος πρὸς τὸν Σουλτάνον, ἐπιγράφων τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου.

Ἄλλ' ὁ τότε βασιλεὺς γενναϊώτερον Σουλτάν Σελίμ ἐλυπήθη μεγάλως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός· Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεδείχθη ὅτι ἐξυφάνθη συκοφαντία, καὶ ἐσκευασθῆ ὁ θάνατος αὐτοῦ διὰ τοῦ Λουλά Μαχμουτ παιδικοῦ τοῦ Σουλτάν Σελίμ, τῇ προτροπῇ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νομισματοκοπέου Ἰουσοῦφ ἐκ Κρήτης καταγομένου. Καὶ λέγεται ὅτι τὸ Φερμάνιον ἦτο πλαστόν, κατὰ τὸν Ποστέλιον Ἰακώβον Ρίζον τὸν Νερουλίον.

Ὁ δὲ Σουλτάν Σελίμς διέταξε ἕνα μὴ κατασχέσθαι τὰ κτήματα καὶ ἡ περιουσία τοῦ ἡγεμόνος, ἀλλὰ νὰ ἀφελῆ ἀερίαι εἰς τὴν ἡγεμονίδα καὶ τὰ τέκνα τῆς.

Τοιοῦτο τραγικὸν τέλος ἔλαθεν ὁ βίος ἐνὸς τῶν ἰκανωτέρων ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας, καὶ ἐνὸς μάλλον πολυμηχανοῦ διπλωμάτου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ, τὸ ἀξιοσημείωτον ἐπι, ἐνὸς ἰκανοῦ καὶ στρατηγικωτάτου ἀνδρός.

Ὅφειλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Σουλτάν Σελίμ οὐδόλους ἐνέγεται εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, δι' ὅπερ καὶ ἡ ἱστορία τῷ ἀποδίδει τὴν προσήκουσαν δικαιοσύνην.

Ποῦ δὲ τὰ ὅσα τοῦ μεγάλου πηδύλου τούτου ἀνδρός ἐτεφάρων; ποῦ ἢ ἐν τῷ χωματὶ κλιθεῖσα κεφαλὴ του; οὐδεὶς βεβαίως γινώσκει περὶ τούτου. Ἡ μνήμη ὅμως τοῦ ἀνδρός ἐστὶ ἀθάνατος, καὶ ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι καὶ Ἑλληνες καὶ Ῥωμοὶ ἀποδόσουσι ἡμέραν τινὰ τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸν ἄνδρα. Πότε δὲ; πρὸς τοῦτο ἡ γρηκὴ Μεγαρίς ἢ τὰ ὅσα τοῦ Φωκίω-

νος ἐν τῇ ἐστὶ κρύψασα ἀπαντᾶται.....

Ὁ πολυάκυστος ἡγεμὼν ἔφησε δύο υἱούς, Πέτρον καὶ Κωνσταντίνον καὶ τρεῖς θυγατέρας ὀνομαζομένης Σμαράγδαν, Εὐφροσύνην καὶ Σουλτάναν. Οὐδὲν δὲ τῶν προσώπων τούτων ὑπάρχει ἐν ζωῇ, καὶ ὦν τὰ ὅσα φιλοξενούνται ἐν τῷ ἐνταῦθα κοιμητηρίῳ τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Κόλλης. Καὶ τῶν μὲν υἱῶν Πέτρου καὶ Κωνσταντίνου, ἀμροτέρων ἀγάμων, καὶ τῶν θυγατέρων Σουλτάνας καὶ Εὐφροσύνης, οἱ τάφοι σώζονται μετ' ἐπιθυμῶν λίθων ἐν τῷ παρὰ τῷ εἰρημνίῳ καὶ κοιμητηρίῳ, καὶ τὰ ἐπιτύμβια ἐλληνιστὶ γεγραμμένα καὶ εὐκαταγνώστα ἀμροτέρων τῶν θυγατέρων, ἀλλὰ τῶν υἱῶν, εἰσὶν ἀπλούστεροι οἱ λίθοι, καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκ τοῦ χρόνου ἐφαρμμένα, ὅστε ὅλος δυσαναγνώστως τυγχάνουσιν. Ὁ τάφος ὅμως τῆς Σμαράγδας ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ ναοῦ, καὶ οὐ ὁ τύμβος τυγχάνει ὠραίων λευκῶν μαρμαρῶν, τὸ δὲ ἐπιτύμβιον ἀναγινώσκεται εὐχερῶς διὰ τοῦτο καὶ περκαυεζομένων περιεφρονῶν τὸ ἐν λόγῳ ἐπιτύμβιον.

Ἐκ τῶν ἐπιθυμῶν τῆς Εὐφροσύνης καὶ Σουλτάνας ἐξάγεται ὅτι ἡ μὲν πρώτη ἐτελεύτησε τὸ 1850, καὶ ἡ δευτέρα τὸ 1855. Ἄλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀναδηρῶσιν καὶ τὰ ἐπιτύμβια τῶν ἐν λόγῳ υἱῶν τοῦ ἡγεμόνος· ἄλλως λίαν ἀπλούστεροι καὶ οἱ λίθοι τούτων τῶν τάφων τυγχάνουσιν. Οὐδεὶς δ' ἔλαθε φαίνεται τὴν φροντίδα ὕπερ τῶν ἀτυχῶν τούτων ἡγεμονοπαίδων ἀποβιώσαντων, ὡς πληροφοροῦσιν ἡμᾶς, πενήτων.

Ἰδοὺ δὲ τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν ἐπιτύμβιον τῆς Σμαράγδας, ἧτις ἦτο καὶ σύζυγος ἡγεμονίως τοῦ ἡγεμόνος Σμαρλάτου Καλλιμάχου, ἀποβιώσασα τὸ 1837.

- Τάφος καλοῦται Σμαράγδα Μαυρογένους,
• Σούλῳ Δόμναι Σμαρλάτου Καλλιμάχου,
• Τοῦ ἡγεμονοῦσσαντος ἐπὶ ἐπὶ ἐν πίσῃ εὐσεβείᾳ,
• Ἐξέσθη πάντες συγγενεῖς τε καὶ φίλοι,
• Ἐὐρεῖν ἔλας ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει,
• Τὴν κοιμηθεῖσαν ἐν ταύτῃ τῇ πατρίδι,
• Τῷ χριστιανῷ ὀτακοσιστῶ ἔτει ἐπὶ,
• Σὺν τριάκοντα μηνὶ Μαρτίῳ ἐν Κυριακῇ
• Τῇ εἰκοστῇ ἑβδόμῃ,
• Κεῖται πλησίον καὶ ὁ ἕγγονος ταύτης
• Σμαρλάτος, υἱὸς Ἀλέκου Καλλιμάχου.

Μετὰ τοῦτο ἀπαντᾶται Ῥωμονιστὶ ὡς πρόσθετον τὸ ἐξῆς:

- Aici odihneste Linga fini ei, si prin-
• cesa Eufrosina Callimahhi, nascuta
• Contaesino, savursita in Paris
• La 15 Augusta 1875, de ani 58.

Δηλαδή, » Ἐνταῦθα ἀναπαύεται πλαγίως » ὁ υἱὸς τῆς καὶ ἡ ἡγεμονίς Εὐφροσύνη Καλλιμάχου, γεννηθεῖσα Κωνσταντινουπόλεως, ἀποβιώσασα ἐν Παρισίαις τὴν 15 Αὐγούστου 1875, ἢ ἔτῳ 58.

Ἦτοι ἐν τῷ ἰδίῳ τάφῳ τῆς Σμαράγδας ἐνεταφιάσθησαν καὶ τὰ ὅσα τοῦ υἱοῦ τῆς Σμαρλάτου ὡς ἀνωτέρω, ὡς καὶ τὰ τῆς Εὐφροσύνης Καλλιμάχου, ἧτοι τῆς νύμφης τῆς, ἀποβιώσασαν ἐν Παρισίαις.

Ἐν τῷ πριετῇ πλείον διαστήματι τῆς ἡγεμονίας του ὁ Μαυρογένης δὲν ἠμίλησε τὴν κτίσιν ἑαυτοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ, διότι ὁ Φωτεινὸς ἀναφέρει ὅτι ἔκτισεν τὸν Μαυρογένους καὶ ἕνα Νεὸν ἐξέσθηεν τοῦ Βουκουρεστίου, ἐπ' ὀνομαζομένης » Ἰπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, ὡμὲ ἀρκιτὴν περιοχὴν, μὲ βρύσεις καὶ μὲ κί-

σιακὰ ὄρεα, τὰ ὅποια σώζονται μέχρι τῆς σημερον, πλὴν κατηφρασιμένα σχεδὸν καὶ ἐρείπια, ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ.»

Λυπούμεθα ὅτι μ' ὄλας ἡμῶν τὰς ἐρεῖνας δὲν ἠδυνήθημεν συλλέξαι σαρφεῖς καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενεῖας Μαυρογένους, δηλ. τοῦ πατρὸς τοῦ ἡγεμόνος, ἀλλ' οὔτε περὶ τῆς οἰκογενεῖας τῆς συζύγου τοῦ ἡγεμόνος, οὐδὲ ἰδυνήθημεν ν' ἀνακαλύψωμεν ποῦ ἐτάφη ἡ ἡγεμονίς (Domna)· διότι δυστυχῶς εἰς οὐδένα τῶν ἀπογόνων ἐνταῦθα εὐρομεν τὸ δένδρον τῆς οἰκογενεῖας τῶν, καὶ οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἐνησχολήθη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐπειδὴ δὲ προηγουμένως ἀναφέρωμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ σώζεται ἐν ἐπιτύμβιον ἐπὶ μικροῦ μνηστωλείου τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡγεμόνος, Εὐφροσύνης, συζύγου τοῦ Κωνσταντίνου Νίγηρ, τοῦ τότε Ποστέλιου, ἧτοι Ὑπουργοῦ, περκαυεζομένων καὶ τοῦτο ἐνταῦθα ὡς ἐξῆς.

- Τῆδε Εὐφροσύνη ἄλαος Νίγηρ Κωνσταντίνου
• Μαυρογένους ἱερὸν κοιμητῶν ὕπνον ἀγνή,
• Διὸ δὲ βίος ἔετα ἦδ ἑπίταξις ἔετα
• ἡγεμονίς λίπεν ἡς πᾶσι πόθον ἀρετῆς
• Ὀλίγη τῆ πῶλον Βεζύρησαν ὅτι τεκούσα
• Ταύτης τῶν ἀρετῶν τὸ ταμείον ἔχεις.
• Ἐν Ἰασιῶ μνη 5 Μαΐῳ ἔτους Σωτηρίου ΑΔΝ'.

Τῆς ἑνωρίδος ταύτης δηλ. τοῦ Κωνσταντίνου Νίγηρ καὶ τῆς Εὐφροσύνης Μαυρογένους βλαστοὶ ἦσαν ὁ ἐν Ἀθήναις βίῳν κύρ. Νικόλαος Νίγηρ, καὶ ἡ πρό δὲ ἐτῶν ἀποβιώσασα ἐνταῦθα ἀνάρετος Πριγκιπίσσα Μαρία Μουρούζη. Ἐκ δὲ τῆς Σουλτάνας, συζύγου τοῦ Ἐρμμανούλ Μάνου, ὑπάρχει ἐπὶ βλαστός ἐν Βουκουρεστίῳ, ὁ Στρατηγὸς Σεβελ Μάνος.

Ἐκ προφορικῶν πληροφοριῶν μακθάνομεν ὅτι ὁ ἡγεμὼν εἶχεν ἐπὶ δύο θυγατέρας ἐκτὸς τῶν τριῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν, ἡ μὴ ὀνομαζομένη Ραλού, καὶ ἧτι

και προσείλκυσε μεγάλως τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἐν Βιέννῃ. Ἐπίσης ἕτερος ἐξάδελφος τοῦ Ἡγεμόνος Πέτρος καλούμενος Ἰννοφρούθ ἐν Ἰασιῶ τὴν κώρην τοῦ Ἡγεμόνος Ἰωάννου Στούρτζα· ἀλλ' οἱ Μαυρογένετες ἦσαν πολυμελεῖς, διότι λέγεται ὅτι εἰς ἓκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἡγεμόνος Νικολάου, εἶχε ἐνδεκά (11) εἶτι ἀδελφοὺς. Οὐδ' ὀφείλομεν νὰ λησμονήσωμεν ἐπίσης τὴν γενναίαν Μαντῶ Μαυρογένους, ἀνεψιῶν τοῦ Ἡγεμόνος ἐκ πατρὸς, ἣτις κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ὡς ἄλλη Μπουμπουλίνκα σχηματίσασα στολίσκον, καὶ καταρτίσασα σῶμα ἐθελοντῶν, ἠνδραγάθησε κατὰ τῶν Τούρκων πολλὰκις, καὶ κατηνάλωσε κολοσσίαν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, ὥστε ἐξεβίασε διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς της τὸν τίτλον τοῦ ὑποστρατήγου, διότι ἡ τότε προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδίᾳ ὁ Πρίγκιψ Δημήτριος Ὑψηλάντης, μεγάλως τὴν ἐξετίμησαν καὶ ἐσεβάσθησαν.

Ἐκ τούτων ὅλων καταδεικνύεται ὅτι ἡ οἰκογένεια Μαυρογένους δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀσήμεων, ὡς ἐν Ῥωμιονίᾳ τὴν παρέστησαν, διότι καὶ πλουσία ἐτύγχανε, καὶ ἰδοὺ παραδείγμα ἡ ἀνωτέρω Μαντῶ Μαυρογένους, ἣτις μεγάλην περιουσίαν ἐθυσίασε χάριν τῆς τοῦ ἔθνους παλιγγενεσίας. Ἐπομένως ἐγέννησαν οὐ τοὺς τυχόντας ἄνδρας ὡς ἀνωτέρω ἐξεβίσαμεν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ διπλωματικῇ ἰκανότητι.

Λυπούμεθα ὅτι ἦν ἀδύνατον νὰ γινώσκωμεν ἀκριβῶς τὰ τῆς ἐν λόγῳ οἰκογενείας Μαυρογένους, τυγχάνουσης ἄλλως καὶ πολυμελοῦς καὶ πολλὰχοῦ εἰσεῖτι εὐρισκομένης, καὶ ἐν Μολδαβίᾳ, καὶ ἐν Βλαχίᾳ, ὡς καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἄλλως εἰσεῖτι διακρίπτου πρόσωπα τῆς οἰκογενείας ταύτης, ὡς ὁ ἀρχιεπὶς τοῦ Σουλτάνου Μαυρογένετες πασᾶς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὡς πρεσβυτῆς τῆς Τουρκίας ἐν Οὐασιγκτῶνι καὶ ἰσως καὶ ἄλλα πρόσωπα, βλαστοὶ τῆς Μαυρογενίου οἰκογενείας, ἀπεργασούμεν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐτολήσαμεν πρῶτοι τὴν ἐκπλήρωσιν ἐθνικοῦ καθήκοντος καθ' ἃ μῆσα καὶ δυνάμεις διαθέτομεν, ὅπως δώσωμεν ἀφορμὴν πρὸς ἄλλους καταλληλοτέρους ἡμῶν, ἵνα τὸ ἔργον ἀρτιώτερον ἐργασθῶσι καὶ ἐπιτελέσωσι.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐσπεύσαμεν ἵνα βίψωμεν πρῶτοι τὸ ὀφειλόμενον δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πολυκλαύστου Ἡγεμόνος, τοῦ δικασάσαντος ἐκ τελείας καταστροφῆς τὴν ὠραίαν Πελοπόννησον, καὶ τιμῆσαντος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Ῥωμιονίᾳ καὶ ὡς Κυβερνήτου καὶ ὡς Στρατηγού.

Ἐν Ἰασιῶ μηνὶ Ἀπριλίῳ 1889.

Σ. ΚΡΗΤΙΚΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ
ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ὑΠΟ
ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δικαστοῦ.

Κατὰ τὴν ἐν Κύπρῳ μακρὰν διαμονὴν μου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν, ἐκτός τῶν περὶ τὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ Ἱστορίαν αὐτῆς, ἵνα ἀσχοληθῶ ἐπιστημονικῶς καὶ περὶ τὴν μελέτην τῆς δημοδοῦς Κυπριας γλώσσης καὶ σχηματίσω μεγάλην τινα

συλλογὴν δημοτικῶν φημάτων ἀνεκδότων, δι-στίγων, λέξεων ἀρχαίων καὶ νέων, παροιμιῶν καὶ παρκαμθίων, μὴ συμπεριληφθέντων ἐν τοῖς **Κυπριακοῖς** τοῦ ἐπιφανοῦς λόγιου κ. Α. Σακελλαρίου. Ταῦθ' ἀπαντα συνήθροισα ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ὅστις διατελεῖ ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ καὶ ὁ μέγας ἠσαυρός τῆς Κυπριας γλώσσης, ἐξ οὗ δύνανται τ. κ. ν. ἀποθησαυρισθῆναι μεγάλα γλωσσικὰ κειμήλια.

Ἐπὶ τῆς μελέτης οὗν τῆς συλλογῆς ταύτης στηριζόμενος συνέταξα καὶ μονογραφίαν τινα περὶ τῆς Κυπριας γλώσσης, ἐν ἣ ἀποτυπώται ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Κυ-

πρίου λαοῦ καὶ διατελεῖ ὁ γνῶμων τῆς ἰδιοσυνηθείας αὐτοῦ.

Ἡ γλωσσικὴ αὕτη μονογραφία ἡμῶν δύναται χρησιμεῦσαι ὡς ἀφετηρία τῆς τοῖς μέλλουσι ἀψοθῆναι τῆς συντάξεως τῆς γενικῆς γραμματικῆς, τῆς Κυπριας γλώσσης, ἣτις καθίσταται ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ καὶ ἀναγκαστικῶς πρὸς διασφίσειν πολλῶν σκοτεινῶν γλωσσολογικῶν ζητημάτων. Ἐγκαταλείποντες οὖν τὰς γλωσσολογικὰς ταύτας περὶ τῆς Κυπριας γλώσσης σκέψεις ἡμῶν ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ, περιοριζόμεθα ἤδη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐνὸς ἀνεκδότου δημοτικοῦ φηματος ἀποσπῶντες τοῦτο ἐκ τῆς ἡμετέρας συλλογῆς.

Αἶσμα

Πάνω σὲ δὴλόην καραθῆοῦ, πάνω σ' φηλὸν λεμζῶναν
σὲ παναθῆρ' ὀλόχρουν μὲ κὴρῃ καθισμένη.
μῆτε τοῦ ἡλιου 'ταν χλωμῆ, μῆτε τοῦ 'σίου καμένη.
ποῦ τὴν σοσιλὴν τῆς μάνας της Θεοῦ χαριτωμένη.
χρυσὸν χαρτὶν σὲ σῆριν της μὲ πέναν ἀσημένην.
ἡ κὴρῃ ποῦ τὰ ἔγραφεν Θεοῦ χαριτωμένη.
'Ο Μαυροῦδῆς ποῦ τὴν θωρεῖ ἔφρασαν ν' ἀπεθάνῃ.
ἔφρασαν εἰς τὴν μάνα του τ' ἦσαν πολλὰ γλυμμένα.
'Ηντα 'σμεῖς γυρὲ μου, Μαυροῦδῆ, τ' εἶσαι πολλὰ γλυμμένα;
Μαυροῦδῆ. Εἶσαι πολλὰ βαρύνκατος τ' εἶσαι βαρυνκαρισμένος;
—Πάνω σὲ δὴλόην καραθῆοῦ πάνω σ' φηλὸν λεμζῶναν
σὲ παναθῆρ' ὀλόχρουν μὲ κὴρῃ καθισμένη.
μῆτε τοῦ ἡλιου 'ταν χλωμῆ μῆτε τοῦ 'σίου καμένη
ποῦ τὴν σοσιλὴν τῆς μάνας της Θεοῦ χαριτωμένη
χρυσὸν χαρτὶν σὲ σῆριν της μὲ πέναν ἀσημένην.
ἡ κὴρῃ ποῦ τὰ ἔγραφεν Θεοῦ χαριτωμένη.
τ' εἶσαι ποῦ τὴν εἶδα, μάνα μου, ἔφρασαν ν' ἀπεθάνῃ.
—Μούλλωσε, γυρὲ μου Μαυροῦδῆ, προίξια νὰ τῆς πύθῃ.
Πέμπει τὸν μπάρπαν τὸν Φουκᾶν, πέμπει τὸν Νιτζηφόρον
πέμπει τὸν Πετροτράσιον μὲ τὰ καλὰ προίξια.
ποῦ τοὺς θωρεῖ τ' ἡ Μαρουθᾶ πολλὰ τοὺς προσκώθη.
—Καλῶς ἦσαν οἱ φίλοι μου, ὡς ἂν νὰ πηοῦν μὲτὰ μου.
νὰ φᾶιν ἄγγιν τοῦ λαοῦ νὰ φᾶν ὄρετον περὶ τῆς
νὰ φᾶν ἀροκτεράμιον ποῦ τῶν ἀντριμιάνοι
νὰ πηοῦν γλυκόποτον κρασὶν ποῦ πίνουσι οἱ γουμένοι
ἀποῦ τὸ πίνουσι ἄρρωστοι τ' εἶβρονται γεμαμένοι.
—Ἐρεῖς ἐν ἤραμεν ἰδῶ νὰ εἶμεν γυρὲ νὰ πηοῦμεν.
μόνον προίξια ἔχομεν τ' ἤραμεν νὰ τὰ ποῦμεν.
—Ἐν τοῦπουν μίαν ἐν τοῦπουν δύο ἐν τοῦπουν πέντε δέκα
πᾶς ἐν τὸν καταρκάσομαι στὴν δευτέρην μου σκλάβαν
τὴν δευτέρην τὴν εὐρτερην τὴν ἀπορρίψιμίαν μου
ἀπ' ὅσῃς τὰ πλανήρα της σπακτὰ μὲ τὸ χρυσάφιν;
'Οταν ἔρᾶν ἠθάσσα τ' εἰσπῶ τὴν σιτᾶνιν,
δταν φτωσῶν' ὁ Βασιλεῖς τ' ἔρητ νὰ τὸ θερίσῃ,
τ' ἔρητ τ' εἶαι ἡ Βασιλίσσα δεμάδα νὰ τὸ δῆσῃ,
δταν ἔρᾶν' ὁ λάκκος μου τ' εἶαι πάλαι ἐσπυρίση
τότε δὲ ἔρητ' ὁ Μαυροῦδῆς ἄνδραν γυρὲ νὰ τὸν πάρῃ.
Γυρὲ! ὁ μπάρπας ὁ Φουκᾶς, γυρὲ! ὁ Νιτζηφόρος
γυρὲ! ὁ Πετροτράσιος μὲ τὰ κακὰ προίξια
ποῦ τοὺς θωρεῖ τ' ὁ Μαυροῦδῆς πολλὰ τοὺς προσκώθη.
—Καλὸ στὸν μπάρπαν τὸν Φουκᾶν καλὸ στὸν Νιτζηφόρον
καλὸ στὸν Πετροτράσιον μὲ τὰ καλὰ προίξια.
—Κακὸ στὸν μπάρπαν τὸν Φουκᾶν κακὸ στὸν Νιτζηφόρον
κακὸ στὸν Πετροτράσιον μὲ τὰ κακὰ προίξια.
ποῦ τ' ἀγορὴν ὁ Μαυροῦδῆς ἔφρασαν ν' ἀπεθάνῃ.
Μούλλωσε γυρὲ μου Μαυροῦδῆ, ζωνάριν νὰ σοῦ κάμω.
Βάλλει ἡ μάνα τρεῖς λίτρες βάλλει τ' ἡ κὴρῃ ἔτη
τ' ἐκάτσασι τ' ἐκάμωσαν τοῦ Μαυροῦδῆ ζωνάριν.
'Ἐξώθη τὸ στὴν κὴραν τοῦ 'σάν ἡλιον 'σάν φεγγάριν.
Τ' εἶσαι φέρτε μου τὸν μαῦρὸν μου τὸν πετροκαταλύτην
ποῦ καταλυεῖ τὸν ἄλυσον τ' εἶσαι πίνει τὸν αὐρίτην.
Τ' εἶσαι φέρνον σου τὸν μαῦρὸν σου τὸν πετροκαταλύτην
ποῦ καταλυεῖ τὸν ἄλυσον τ' εἶσαι πίνει τὸν αὐρίτην.

Ἦς ποῦ νὰ ποῦσιν ἔσῃς 'γεζᾶν ἔκοφεν σῆλιμα μίλια
τ' ὡς ποῦ νὰ ποῦσιν σὲ καλόν, ἔλλ' ἔκατον πενήτην.
Μὲτὰ μᾶνα ἦταν μάγισσα τ' ἡ κὴρῃ ἀστρολόγος.
ἔφρασαν τ' ἐκάτσασι μῆσα σὲ σαυρορόφρι.
Τοῦτος ὁ παίξιος πῶρχεται τοῦτος ποῦ καταβαίνει
κάποιν κορίτιν ἀγαπᾷ τ' εἶπεν ἔν τὸν θέλει.
'Ατ' ἔς τὸν σπαιρητήσωμεν πρὶν νὰ μᾶς σπαιρητήσῃ
'Ατ' ἔς τὸν ἀρωήσωμεν πρὶν νὰ μᾶς ἀρωήσῃ.
Τοῦτος ὁ παίξιος πῶρχεται τοῦτος ποῦ καταβαίνει
κάποιν κορίτιν ἀγαπᾷ τ' εἶπεν ἔν τὸν θέλει.
—Νὰ σοῦ τὴν κάμω νᾶρχεται, ἦντα ν' τὸ δώρημάν σου;
'Ἐτάθρουν τὰ βέτινα 'πισώσωμεν τ' ἔσάθην
— Χάρισμάν σου τὰ βούχᾶ μου τὰ καθισμένα μου.
ποῦ τὰ φορεῖ ὁ Βασιλεῖς τ' εἶσαι βολαῖς τὸν χρόνον.
Τὰ γένα γυρὲ τὴν βάρτισιν, τὰ φῶτα γυρὲ τὸν δρόσον
τ' εἶσαι μὴν ἄγγιν τ' εἶσαι κατῆρῃ γυρὲ τὸν καλὸν τὸν λόγον.
χάρισμάν σου τ' ὁ μαῦρὸς σου ὁ πετροκαταλύτης
ποῦ καταλυεῖ τὰ σίδερα τ' εἶσαι πίνει τὸν αὐρίτην.
—Χάρισμάν σου ὁ μαῦρὸς μου ὁ πετροκαταλύτης
ποῦ καταλυεῖ τὰ σίδερα τ' εἶσαι πίνει τὸν αὐρίτην,
μόν' τὸ ζωνάριν ποῦ φορεῖς θέλω νὰ μοῦ χάρισῃς.
—Περακαλῶσε, μάγισσα, ἦντα βαλεῖς μὲ πέναντι.
Πακλειδωσέν τὸ ποῦ τὴν κὴραν τοῦ χαμαὶ τῆς τὸ πετάσσει.
Τ' εἶσαι πῶμπε δ. νεοῦλιε τ' εἶσαι νὰ σοῦ πορτανεῖλιω.
Πᾶντε δέπνα πανωρὲς τ' εἶσαι δέπνα τ' εἶσαι πανώρας,
ἄρησ' τ' εἶσαι πόρτας ἀνοικταῖς τ' εἶσαι τὸ καντῶν ν' ἄρητ
τ' εἶσαι ἔσῃς τὸ μεσάνικτον δέχου τὴν κὴρῃν ν' ἄρητ.
τ' εἶσαι ἔσῃς τὸ μεσάνικτον ἡ κὴρῃ ἐμαγῆτην.
'Ανοῦτε βᾶγλαις ἀνοῦτε, ἀνοῦτε γυρὲ νὰ πᾶμεν
τ' εἶσαι ἡ μαγεζαῖς του 'εν' περισοῖς τ' εἶσαι τῶρα ἐσφουσιζῶ.
τ' εἶσαι βάλλει βᾶγλαις ἀπ' ἐμπρός τ' εἶσαι βᾶγλαις ἀπ' ὀπίσω
τ' εἶσαι βᾶγλαις ποῦ τὰ πλευρὰ τ' εἶσαι πέρνουσι τὴν τ' εἶσαι πᾶει.
'Ανοῦτε γυρὲ τῆς ἀνομῆς ἀνοῦτε γυρὲ τῆς κούρδας
τ' εἶσαι ἡ μαγεζαῖς σου ἐν περισοῖς τ' εἶσαι τῶρα ἐσφουσιζῶ.
—Ἐν σοῦπουν μίαν ἐν σοῦπουν δύο ἐν σοῦπουν πέντε δέκα,
πᾶς ἐν σὲ καταρκάσομαι στὸν δευτέρον μου σκλάβον
τὸν δευτέρον τὸν εὐρτερὸν τὸν ἀπορρίψιμίαν μου
ἀπ' ὅσῃς τὰ πλανήρα του σπακτὰ μὲ τὸ χρυσάφιν;
—'Ανοῦτε, γυρὲ τῆς ἀνομῆς, ἀνοῦτε γυρὲ τῆς κούρδας
τ' εἶσαι ἡ μαγεζαῖς σου ἐν περισοῖς τ' εἶσαι τῶρα ἐσφουσιζῶ.
'Ο υἱὸς ἐπωρωμάνισεν τ' ἡ κὴρῃ ἔψωμοῦσιν
τ' εἶσαι ἐσφακταγκλιθῆσῃσιν τ' εἶσαι ἔγυραν τ' εἶσαι ἐπέθᾶναν.
τ' εἶσαι ἐπίσασιν τ' εἶσαι ἔθᾶφᾶν τους, τοὺς δύο σ' ἕναν τ' εἶσαι ἔθᾶφᾶν.
βλαστᾷ τοῦ παίξου λεμονιά τῆς κὴρῆς κίσαρῃσιν
ἐκλίναςεν ἡ λεμονιά τ' εἶσαι ἔφιλαν κίσαρῃσιν
ἐκλίναςεν κίσαρῃσιν τ' εἶσαι ἔφιλαν λεμονιάσιν.
Μὲτὰ λερῆ ἔξῆθᾶν τ' εἶσαι πᾶει τὸν ὀδόν της.
Δοξάω σε, καλὲ Θεε, ποῦσαι σὲ φηλωμένα
ἀπ' ὅσῃς τὰ κρυφὰ κρυφὰ τ' εἶσαι τὰ φανερωμένα
ὡς τ' εἶσαι τὰ δένδρα τ' εἶσαι κάμεις τα τ' εἶσαι φελοῦνται.
Τ' εἶσαι 'πολοῖθην τ' εἶσαι τῆς λιγερῆς τ' εἶσαι λίετ
Διβάινει, κὴρῃ, διβάινει, διβάινει τὸν ὀδόν σου
τ' εἶσαι μὴν βολὰν ἦρουν τ' εἶσαι γὼ κηπίλα σὲ χωρκὸν σου.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΗΝΕΤ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

(μετὰ εἰκόνα)

Ἐ συγγραφεὺς τοῦ « Σεργίου Πανίν, » αὐτῆς νομῆσεως Σάρκας » καὶ τοσοῦτων ἄλλων μυθιστορημάτων, Γεώργιος Οηνητ, εἶναι εἰς τῶν διακρίστειστων συγγραφέων τῆς συγχρόνου Γαλλίας, εἶναι ὁ καθαρὸς τύπος τῶν μεσαιῶν τάξεων τῆς γαλλικῆς κοινωνίας, καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῶν. Τὰ πρόσωπα τῶν μυθιστορημάτων του ἀνήκουσιν εἰς τὰς τάξεις ταύτας καὶ εἶναι πρότυπα εἰς τὸ εἶδος των. Ὁ θέλων νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τοὺς ἀνθρώπους τοῦτους ὀφείλει ν' ἀναγνώσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ Οηνητ. Διότι, ἐν ᾧ ὁ Ζολας καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἐκθέτουσι πρόσωπα ἰδιώδη, πρόσωπα, τὰ ὅποια αὐτοὶ δὲν συνανεστράφησαν, ἀλλὰ περιγράφουσι κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις των καὶ τὰ ὑποδείγματα τῆς φαντασίας των, ὁ Οηνητ περιγράφει μόνον πρόσωπα, μετ' ὧν συνέζησε, μετ' ὧν συνανεστράφη καὶ ὠμίλησε· διὸ καὶ αἱ περιγραφαὶ αὐτοῦ εἶναι φυσικώταται, ἀληθιστάται. Ἰδέαι, αἰσθημάτων, προλήψεις, ἐμπνεύσεις τῶν μεσαιῶν τάξεων, ἡ φιλοδοξία των, ἡ τάσις των, ἡ διμιλία των—πάντα ταῦτα εὐρισκομεν ἱκανοῦς ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Οηνητ μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας. Διατρέχον τὰς σελίδας του νομίζεις πράγματι ὅτι εὐρίσκεισαι ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὅτι ἄκουεις τοὺς λόγους των, ὅτι ἔνοιεῖς τὰ αἰσθηματὰ των καὶ τοὺς διαλογισμοὺς των.

Ὁ Οηνητ εἶναι καὶ φιλόσοφος βαθύς, καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν ἔργων του ἀναφκνίεται ἡ τάσις αὐτῆς πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν. Ἐστὼ παράδειγμα ἡ ἐξῆς περικοπή. «Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΗΝΕΤ

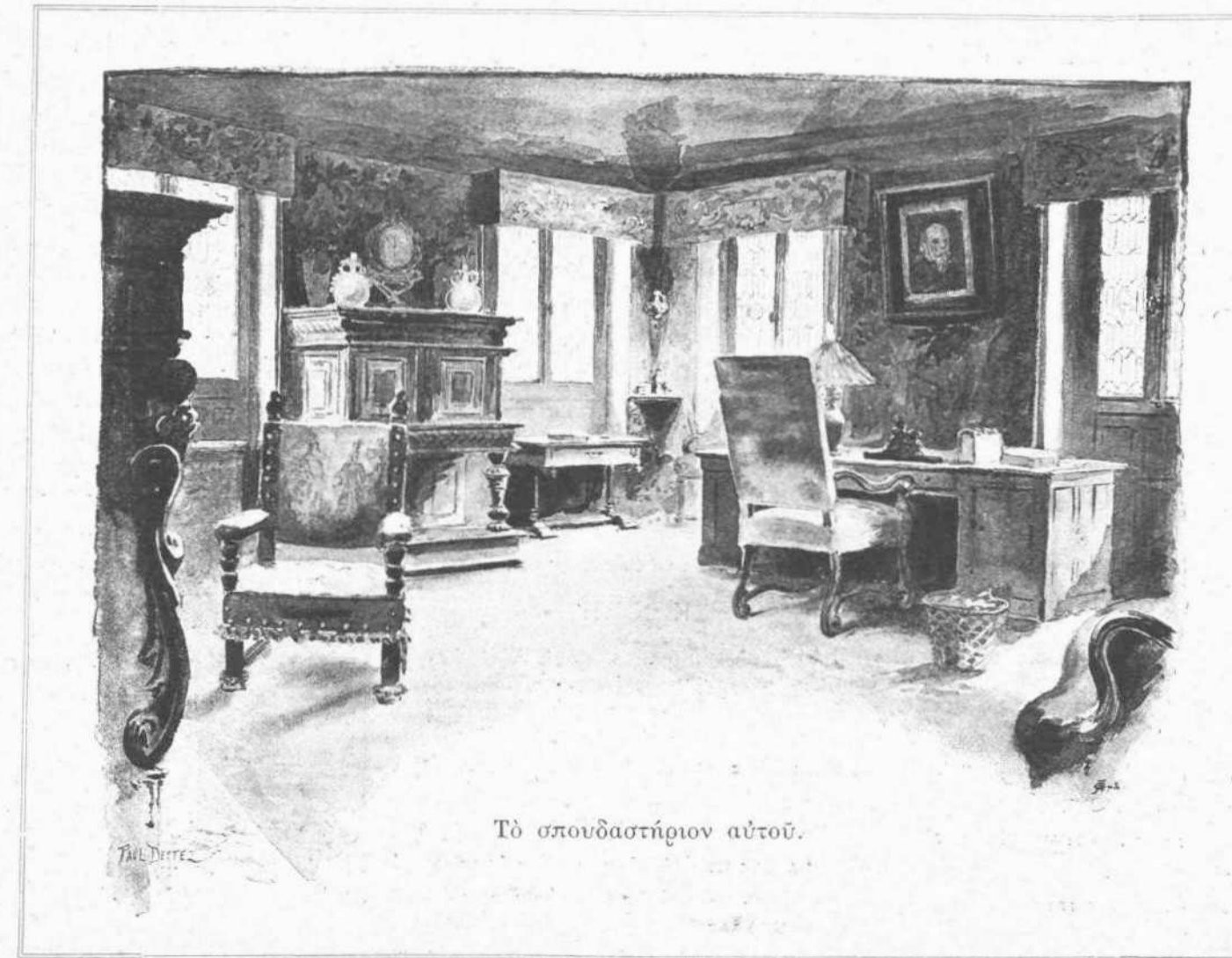
ἡ τύχη ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι λαμπρά, ἀλλ' ὑπάρχουσι ἀνθρώποι, οἵτινες θὰ τὴν ἐθεώρουσι ἀξιοζήλον. Ὅταν ἡμεῖς δυστυχεῖς, δυνάμεθα πάντοτε νὰ βλέπωμεν κάτωθεν ἡμῶν, καὶ ὅταν ἰδομεν ὅτι ὑπάρχουσι ἄλλοι δυστυχέστεροι ἡμῶν, τότε ἐννοοῦμεν ὅτι ἡμεῖς εὐρισκόμεθα σχετικῶς καλᾶ.»

Καὶ μικρὰ ἔνοια σατυρῆς ἀναλαμβάνει ποῦ καὶ ποῦ τῶν ἔργων του οὕτω ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῷ « Σιδηρογῶν » ἐν τοῖς ἀκολουθοῦσι λόγοις τοῖς ἀποτεινομένοις πρὸς ἀνάξιον γαμβρὸν παρὰ τοῦ πενηθροῦ αὐτοῦ, ἐμπόρου σοκολάτας, καὶ ἀνδρὸς πλουσίου. «Θὰ σοὶ παρασκευάσωμεν—ἡ κὴρῃ μου καὶ ἐγὼ— κηδείαν ἀνταξίαν τῆς περιουσίας μας· καὶ εἶτα θὰ μεταβῶμεν εἰς Μονακὸν παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅπου θὰ τηρήσωμεν τὸ κανονισμένον ἡμῶν πένθος.»

Ἐνοεῖται δὲ ὅτι τοιοῦτος συγγραφεὺς εἶναι καὶ ἐμβριθέστατος παρατηρητῆς, καὶ μεγάλη εἶναι ἡ ἰκανότης τοῦ νὰ παριστᾷ εἰκόνας καὶ πρόσωπα παλαιὰ ὡς αὐτοῖς ὁ κόσμος μετὰ τοῦ ζωηροτάτου καλῶμου καὶ νὰ διδῇ αὐτοῖς τὴν χροιάν τῶν νεωτέρων χρόνων. Κατὰ τοῦτο ὁ Οηνητ εἶναι ἀμίμητος, καὶ τὸ ζωηρὸν τῆς διηγήσεώς του δὲν ἀπαντάται παρ' ἄλλῳ τινὲ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ μυθιστοριογράφων. Ἀνὰ πάσαν σελίδα αὐτοῦ εἶχε τις πρὸ ὀφθαλμῶν τοιαύτας ἀμιμήτους τῶ ὄντι περικοπᾶς.

Ἐν τῷ προμνησθέντι μυθιστορηματι, τὸ ὅποιον ἐπιγράφεται « Σέργιος Πανίν, » ἡ κυρία Δεβαρὲν εἶναι τύπος φυσικώτατος—ἡ σύζυγος τοῦ γέροντος ἀρτοποιοῦ, καταστὰς ἐκατομμυριούχος, διατηρεῖ τὸ ὑπερήφανον τῆς ἐξουσίας της ἐπὶ ὅλων τῶν ὑπαλλήλων της, εἶναι ὁ μοχλὸς ὅλης τῆς πρυερώδους ἐνεργείας, εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ « ἡ κυρία », ἐνώπιον τῆς ὁποίας πάντες τρέμουσιν.— Καὶ ὁ ἐργοστασιαχὸς Φίλιππος Δερβλαὶ ἐν τῷ « Σιδηρογῶν » εἶναι τοιοῦτος φυσικὸς τύπος· εἶναι ὁ μέγας βιομηχανικός με τὴν ἰσχυρὰν θέλησίν του, ὁ πατήρ τῶν ἐργατῶν των, ἀσκαλευτός εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν τιμὴν καὶ τὸ δίκαιον. Ἐνοεῖ ὅτι εἶναι μὴ ἐξουσία, ὅτι εἶναι εἰς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου, ὅστις δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐλαχίστην προσβολήν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ πρόσωπα τοῦ λογαγοῦ Σεβεράκ ἐν τῷ « Κομήσῃ Σάρκας » καὶ τοῦ Πασχάλλ Καρδαζοῦ ἐν τῷ « Μεγάλῳ Πηλοουγῶν ».

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ ἠμολογήσωμεν ὅτι ἐν τοῖς διηγήμασιν αὐτοῦ ὁ Οηνητ δὲν ἔχει τὸν αὐτὸν ἐπιτυχῆ κάλαμον, ὅσον ἐν τοῖς μεγαλοῖς αὐτοῦ μυθιστορημασιν. Ἀς λάβωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸ ἀριστον τῶν διηγημάτων του, τὸ ἐπιγραφόμενον « Lise Fleuron ». Ἐν αὐτῷ εὐρίσκειται ἀπ' ἐνός καλὴν περιγραφὴν τοῦ βίου

Τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ.

των ἠθοποιῶν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως προσκρούμεν πολλὰ εἰς βεβαιωμένας κρίσεις, εἰς ἰδέας ἀνηκουσὰς εἰς ἄλλην σφίριον, ἰδέας, αἵτινες φαίνονται ἐκπερόμεναι ὑπὸ ἄλλου συγγραφέως καὶ οὐχὶ τοῦ Ohnet. Ὁ χαρακτηρ τῆς ἠθοποιΐας «Κλημεντίνης», καίτοι ἀληθῆς, μὴ κοπιᾷ, μᾶς εἶναι μισητός. Καὶ μὲν καὶ ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐξόχου εὐφυΐας τοῦ ἠθέλησε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἡμᾶς διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ χαρακτηρ τῆς συμπλοῦς. Ἐλίξας, τῆς ἡρωίδος τοῦ διηγήματος οὐχ ἤττον ὅμως ἐνοούμεν ὅτι ἡ προσπάθειά τοῦ αὐτῆ δὲν εἶναι φυσική, εἶναι βεβαιωμένη.

Ἐν τῷ «Μεγάλῳ Πηλοργίῳ» εὐρίσκωμεν ἀναμνήσεις τῶν «χωρικῶν» τοῦ Βαλζακ, τῆς ἀρκείας ἐκείνης συγγραφῆς τοῦ ἐξόχου Γάλλου ποιητοῦ. Ἀλλὰ τοιαῦτα ἀπηχῆσεις εὐρηγνται παρ' ἄπαι τοῖς συγγραφεῦσι. Πού δὲν ἀπαντᾷ τις ἀπομυμήσεις τοῦ Λαμπερτίνου ἢ τοῦ Βικτωρος Οὐγκῶ;

Ὁ Γεώργιος Ohnet εἶναι ὁ τύπος τῆς φιλολογικῆς ἐπιτυχίας αὐτὸς ἐπραγματοποίησε τὸ ἄνευρον τῶν πλείστων συγγραφέων καὶ μυθιστοριογράφων, ἔστῃς δηλ. διὰ τοῦ καλῆς του χρυσῆν πυραμίδα. Ἡμεῖρας τινὰ, ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ ἐκδότου του, καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ ἡ συνέντευξις, ἦτοι ἐν διασπῆματι μίας περιπού ὥρας, εἶδεν ἐξαντλουμένης δύο ἡλοκλήρους ἐκδόσεις (2000 ἀντιτύπων) τοῦ ἔργου του. Ὁ «Σέργιος Πανίν» ἐβράσεν εἰς τὴν 150^{ην} ἐκδοσιν, ἡ «Κόμησσα Σάρα» εἰς τὴν 167^{ην} καὶ οὕτω καθέτης. Λέγεται ὅτι κατόρθωσεν ἐν σχετικῶς μικρῷ διαστήματι νὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια, καὶ εἶναι ἀνὴρ ἀκακίος ἔτι τὴν ἡλικίαν.

Ἐκ τῶν δύο προκατεβιμένον εἰκόνας ἡ μὲν εἶναι ἡ προσωπογραφία του, ἡ δὲ παριστᾷ τὸ σπουδαστήριόν του, αἰθουσαν διεσκευασμένην μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας καὶ ἀναπαύσεως. Ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τούτῳ διέρχεται τὰς πλείστας ὥρας τῆς ἡμέρας συγγραφεὺν, καὶ καθ' ὥρισμένους ὥρας δεχόμενος τοὺς φίλους του.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ SCRIBE

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ

Κωμῳδία μονόπρακτος κατ' ἔλεν-θέραν μετάφρασιν

ἢ πο

Θ. Ν. Φ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμε. φύλλον).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Λιθῆριος καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Λιθῆρ.—Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ Κυρία;

Ἄναστ.—Τί τὴν θέλεις;

Λιθῆρ.—Ἐρχομαι νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ἐδῶ πλησίον συνέβη δυστύχημα. Τὸ λεωφορεῖον καθὼς ἦρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας παρεστράφησε καὶ ἐπέσε εἰς τὸ χανδάκι.

Ἄναστ.—(δεικνύουσα τὸν Πισπύρην) Ζήτησε τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου.

Λιθῆρ.—(ἐκπληκτος) Πῶς εἶπετε;

Ἄναστ.—Ὁ Κύριος θὰ σὲ διατάξῃ τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Πισπ.—(κατ' ἰδίαν). Ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ ὀφελίμως εἰς τὸν πλησίον μου (γεγονυῖα τῇ φωνῇ). Τρέξαις ἀμέσως νὰ βοηθήσῃς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς περιποιηθῆς καθὼς πρέπει, τίποτε νὰ μὴ τοὺς λείψῃ. Θέλω ὅπως εἶμαι τώρα ἐγὼ εὐχαριστήμενος, νὰ ἦναι καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ὅχι ὡσάν μερικὸς οἱ ὅποιοι κάμνουν πῶς δὲν δὲν γνωρίζουν ὅταν ἡ τύχη τοὺς εὐνοήσῃ.

Ἄναστ.—(κατ' ἰδίαν). Πόσον εἶναι ἀγαθὸς δὲν ἤλλαξε διόλου.

Πισπ.—Προσέξατε, νὰ γίνωνν τὰ πράγματα ὅπως εἶπον. Καὶ τώρα τὸ σπουδαιότερον εἶναι νὰ σιγνησιθῶ ὀλίγον, διότι (πρὸς τὴν Ἀναστασίαν) δὲν παραφαίνομαι διὰ οἰκοδεσπότης, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Λιθ.—Νὲ ὀδηγήσω τὸν Κύριον εἰς τὸ μικρὸ δωμάτιον ἐπάνω;

Ἄναστ.—Τί κάθεται καὶ λέγεις; Νὰ τοῦ ἀνοιξῆς ἀμέσως τὸ μεγάλο δωμάτιον.

Λιθ.—Μὰ ἐκεῖνο συγκαίρειται μὲ τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας.

Ἀναστασία.—Τί σὲ μέλλει! κάμνε ὅ,τι σὲ διατάττουν καὶ ἐξετάσεις δὲν χρειάζονται... εἶλα γρήγορα.

Πισπ.—(κατ' ἰδίαν) Ἄς μὴ χάνωμεν τὸν πολυτιμον καιρὸν τὰ πράγματα χονδραίνον καὶ νὰ σὲ ἰδῶ, Πισπύρη! (Ἀνοίγει τὸν ὀδοπορικὸν σάκον καὶ λαμβάνει ὑποκάμισον, λαμποδέτην καὶ κίττας).

Ἀναστασία.—Περιττὸν νὰ κοπιᾷζῃς, θὰ σὲς τὰ φέρουν εἰς τὸ δωμάτιον σὰς; ἦκουσες Λιθῆρι... ὑπάγω ἔμπροσ νὰ ἰδῶ ἂν ἡ φωτιά καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἔτοιμα.

Πισπ.—(κατ' ἰδίαν) Ἡ καλοσύνη αὐτῆς τῆς γυναικὸς εἶναι μοναδική. Ἐλα, φιλότιμη Ἀναστασία, νὰ μοὶ δεῖξῃς ποῦ εἶναι τὸ δωμάτιόν μου.

Ἀναστασία.—(δεικνύουσα τὴν πρὸς τ' ἐριστερὰ θύραν) Ἰδοὺ. (Ὁ Πισπ. φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἄναστ. (Μόνη) Τὸ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ καλοσύνη μου. Πόσον εἶναι εὐγενής! Ἄς ὑπάγω νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ὅλα ἔτοιμα... νὰ εἰπῶ καὶ τῆς Κυρίας ὅτι εἶναι ὠραῖος ὁ ἄνθρωπος τῆς, ἀξιόλογος ἄνθρωπος! Τί καλά ὅπου ἔκαμα νὰ καταπισθῶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν! ἄλλως τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ θὰ ἐβασανίζοντο ἕως οὗ φθάσουν εἰς μίαν συννεύσιν. Τί εἶναι τοῦτο πάλιν! νὰ καὶ ἕνας Κύριος μὲ μίαν Κυρίαν! Ἄς φύγω (ἐξέρχεται πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Πισπύρη).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Ἡ Κυρία Πισπύρη φέρουσα κομψὴν ὀδοπορικὴν ἐνδυμασίαν καὶ σιδηρομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Καλλιᾶδου, κρατοῦντος σάκκον ὀδοπορικόν.

Καλλιᾶδης. (ἔξωθεν) Εἶναι περιττὸν, ἡμεῖς δὲν χρειάζομεθα τίποτε περιποιηθῆτε τὰς Κυρίας καὶ τοὺς ἄλλους ταξειδιώτας.

Κυρία Πισπ.—Ἀνάθεμά τι διὰ λεωφορεῖα!

Ἐφῶναξ εἰς τὸν προκομένον τὸν ἑμαῖα

ἔχε τὸν νοῦν σου, θὰ πέσωμεν, πρόσχε. Τίποτε αὐτός, ἕως οὗ μᾶς ἐκρημισε εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁρόμου. Καὶ τί θὰ ἐγινόμεθα ἐάν δὲν μᾶς ἐπεριποιούντο οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ κτήματος.

Καλλ.—Χαίρω ὅτι εὐρέθην ἐκεῖ κατὰ συγκαρίαν, ὥστε νὰ σὲς βοηθήσω. (κατ' ἰδίαν). Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεμύχθην ἀπαρτηγῆτος μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ λεωφορεῖου.

Κυρία Πισπ.—Ἄχ Κύριε μου, μὲ καθυποχρεώσατε μὲ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν προθυμίαν σας.

Καλλ.—Μήπως ἐκτυπήσατε πουθενά;

Κυρία Πισπ.—Ὅχι ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου θὰ ἐπέλθῃ βραδύτης δύο ὥρων! Μάθετε δέ, Κύριε, ὅτι καταδιώκω τὸν σύζυγόν μου ὅστις ἔχει τὴν ὠραίαν συνήθειαν ν' ἀναχωρῇ μὲ τὸ λεωφορεῖον καὶ νὰ ἐπανέρχεται περὶς πάντοτε, ὥστε σημερον ἀφοῦ τὸν ἀνέμενον ἐκεί ματαίω ὄκτὸ ἡμέρας ἠναγκάσθην τὰ πάρω τοὺς δρόμους διὰ νὰ ἰδῶ τί ἔγινε.

Καλλ.—Θὰ ἦσθε, Κυρία, πολὺ εὐαίσθητος ὡς φαίνεται.

Κυρία Πισπ.—Ἄλλοτε, Κύριε, μάλιστα, ἦμην τρώντι ἀπαιτητική, εὐαίσθητος εἰς ἄκρον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπέκαμα, καὶ τώρα πλέον ἀπεφάσισα ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήττω, ἢ νὰ παραπονοῦμαι, νὰ τὸν κάμω νὰ σκάβῃ ἀπὸ τὴν ἧλιτα.

Καλλ.—Αὐτὴ εἶναι τρώντι ἀπόφασις ἐξιέπαινος, ἂν μάλιστα ἦσθε ὀλίγον μνησικακος... (κατ' ἰδίαν). Κατ' ἐντυχίαν δὲν εἶναι σύζυγός μου.

Κυρία Πισπ.—Τί τὸ ὄφελος ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν; νὰ ἔχω βάσανα, ὑπονοίαις.—(Ἰδοῦσα τὸν σάκον τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπὸ τοῦ Πισπύρη ἀποτεθέντα). Τί βλ ἔπεις ποῦ εὐρέθῃ αὐτὸ ἐδῶ;

Καλλ.—Τί ἔχετε, Κυρία μου;

Κυρία Πισπ.—Τίποτε (κατ' ἰδίαν) αὐτὸς ὁ σάκκος εἶναι ἀπαράλλακτος μὲ τὸν σάκκον τοῦ κῆρ Πισπύρη. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπατώμαι, αὐτὸς εἶναι.

Πισπ.—(Εἰς τὰ παρασκήνια μεγαλοφώνως). Μάλιστα, καλή μου Ἀναστασία, φρόντισε νὰ ζῆς νὰ μὸς ζεστάνουν τὰς παντοφλάς.

Κυρία Πισπ.—Αὐτὴ ἡ φωνή! εἶναι γαρὶς ἄλλο ὁ ἴδιος (τρέχει πρὸς τὴν θύραν). ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Οἱ ἀνωτέρω.—Ἀναστασία ἐξερχομένη τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ δωματίου καὶ ἀντικίπτουσα τὴν κυρίαν Πισπύρη πρὸ τῆς θύρας.

Ἀναστασία.—Ποῦ πηγαίνετε, παρακαλῶ;

Κυρία Πισπ.—(Τεθορυβημένη). Πουθενά... ἐκεῖνον τὸν κύριον ἐκεῖ μέσα τὸν γνωρίζω καὶ ἦθελα νὰ...

Ἀναστασία.—Ἀληθινά! τὸν γνωρίζετε; Τότε λοιπὸν προσοχῇ, νὰ μὴ σὲς ξεφύγῃ λέξεις.

Κυρία Πισπ.—Καλὲ τί μοῦ λέγεται! ἤξεύρετε ποῖος εἶναι;

Ἀναστασία.—Ἀκούεις δὲν ἤξεύρω! εἶναι ὁ ἰκοδεσπότης; ἀλλὰ μὲνι ἀγνωρίστος ἐξ αἰτίας τῆς Κυρίας μου. Θὰ τὰ μάθετε ἀργότερα νὰ διημερεύσετε μεθ' ἡμῶν.

γότερα ἀλλὰ τώρα δὲν ἐγείνεν ἀκόμη ἡ τρυφερὰ ἐξομολόγησις.

Κυρία Πισπ.—Ἄ, δὲν ἐγείναι! ἐφθασα λοιπὸν ἐγκαίρως;

Καλλ.—(ἀνεμύχθων πάντοτε πρὸς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν). Δὲν βλέπω κανένα. (Πρὸς τὴν Ἀναστασίαν) ἤμπορὸν νὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν Καλλιᾶδου;

Ἀναστασία (κατ' ἰδίαν). Καὶ ἄλλος πάλιν! ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐπισκέψεις οἱ κανέμοι οἱ σύζυγοι δὲν εὐρίσκουν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσουν (πρὸς τὸν Καλλιᾶδην). Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι, Κύριε, δυνατόν, διότι ἡ Κυρία ἐξῆλθεν εἰς ἐπισκέψεις καὶ θ' ἀπουσιάσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν (πρὸς τὴν Κυρίαν Πισπύρη) ὁ δὲ Κύριος δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

Κυρία Πισπ.—(κατ' ἰδίαν). Θὰ σκάσω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου! ἀλλὰ φρονιμώτερον εἶναι καὶ κρατηθῶ καὶ νὰ περιμένο νὰ ἰδῶ ἔως ποῦ φθάσει ἡ ἀπιστία του καὶ ἐπειτα διὰ μίαν νὰ παρουσιασθῶ καὶ νὰ τὸν κεραινοβολήσω (πρὸς τὸν Καλλιᾶδην) Ἐρχεσθε Κύριε, μαζὶ μου;

Καλλιᾶδης.—Ἐπιτρέψατε νὰ εἰπῶ δύο λέξεις καὶ ἀμέσως σὲς φθάνω (ἡ Κυρία Πισπύρη ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.

Καλλ.—Ὅστε κατὰ τὸ λέγειν σας ἡ κυρία Καλλιᾶδου δὲν εἶναι μέσα;

Ἄναστ.—Σὰς εἶπον, Κύριε, ὅτι ὄχι.

Καλλιᾶδης (Κυττάζων δεξιὰ)—Ἐπῆρε τὸ μάτι μου ἐκεῖ μίαν ὠραίαν ποῖα νὰ ἦναι παρακαλῶ;

Ἄναστ.—Εἶναι... μία κόρη... φίλη τῆς Κυρίας. (Κατ' ἰδίαν). Περιέργειαν ὁποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ἀναστασία, Καλλιᾶδης, Ἐλιζα λαμπρὸς ἐνδεδυμένῃ.

Ἐλιζ.—Τί ἐγείνεν αὐτὴ ἡ Ἀναστασία, τὴν περιμένο τὸσον ὥραν... (ἰδοῦσα τὸν Καλλιᾶδην) Θεέ μου αὐτὸς εἶναι! (χαριετώνται δι' ὑποκλίσεων.)

Καλλ.—Μανθάνω, δεσποινίς, ὅτι ἡ κυρία Καλλιᾶδου ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ἐλιζ.—(Κατ' ἰδίαν). Ἐξετελέσθησαν βλέπω, αἱ διαταγαί μου (μεγαλοφώνως). Αὐποδῶμαι ὅτι ἡ κυρία Καλλιᾶδου δὲν εἶναι παροῦσα.

Καλλ.—Δὲν πειράζει καὶ τόσον οὐχ ἦτον ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτῆς, ἀφοῦ τὴν λέγουν τόσον ὠραίαν.

Ἐλιζ.—(κατ' ἰδίαν) Ὁμοῦ ἀρχίζω νὰ τρέμω.

Καλλ.—Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἦναι ὅσον ἡ φίλη τῆς ὠραία.

Ἐλιζ.—(κατ' ἰδίαν) Συνήλθον ὀλίγον...

Καλλ.—(κατ' ἰδίαν). Ἄχ! τί ἐντυχία ἐάν ἦτο αὐτὴ ἡ σύζυγός μου!

Ἐλιζ.—Ἡ κυρία Καλλιᾶδου μόλις αὔριον θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἀναστασία.—(Μὲ τόνον). Ναί, μόλις αὔριον.

Ἐλιζ.—Ἄλλ' ἐπεφόρτισεν ἐμὲ τὴν φίλην τῆς νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύω, ὥστε, Κύριε, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνήθητε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διημερεύσετε μεθ' ἡμῶν.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΟΥΦΜΑΝ ΕΛΒΕΤΙΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

(μετὰ εἰκόνας)

Ἐπιπρῆεις καλλιτέχναις, ζωγράφους, γλύπταις, πολλοὶ χῶραι ἀνέδειξαν καὶ ἀναδεικνύουσιν σπανιώτερον ὅμως εἶναι νὰ διαπρέψωσι γυναικείες ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, οὐχὶ ὅτι ἡ εὐφυΐα τῆς γυναικὸς εἶναι κατωτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ διότι ἡ γυνή, ὑποβαλλομένη εἰς καθήκοντα μεγάλῃ ὡς σύζυγος καὶ ἰδίως ὡς μήτηρ, δὲν ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ μορφωθῇ ἐν τῇ τέχνῃ, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὴν βαθμίδα ἐν ἡ νὰ ἐξέλθῃ.

Μία τῶν σπανίων γυναικῶν, τῶν καταλαβουσῶν ἐν τῇ ζωγραφικῇ θέσιν ἐπιφανῆ, ἦτο ἡ Ἀγγελικὴ Κάουφμαν, ἥς τὴν εἰκόνα, ὑπὸ τῆς ἰδίης γραφείας καὶ εὐρισκομένην σήμερον ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Φλωρεντίας, παραθέτομεν. Ἡ ἔκτακτος αὕτη γυνή, ἥς ἡ φήμη ἦτο ἐφαμύλλος τῆς φήμης τῶν ἐξοχωτέρων ζωγράφων τῆς Εὐρώπης, ἐγεννήθη τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1741 ἐν Κόϊρη τῆς ἑλβετικῆς ἐπαρχίας τῶν Γριζόνων, ἐθα ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ζωγράφος τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Τὰ πρῶτα μαθήματα εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἔλαθεν ἡ Ἀγγελικὴ παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς, μετ' ὅ ἐστάλη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐθα διέμεινε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1753 μέχρι τοῦ 1769 ἐπιδοθεῖσα ἰδίως εἰς τὴν τοιχογραφίαν. Προσκληθεῖσα εἰς Λονδίον, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1782, ἐξετέλεσε διαφόρους εἰκόνας, αἵτινες ἠγορεύθησαν ἐπὶ ἀδρότατη τιμῇ παρὰ Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν. Τῷ 1782 ὑπανόρθωθη τὸν ἐν Βενετίᾳ ζωγράφον Τζούανν, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1795. Χηρεύσασα δὲ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξηκολούθησεν ἐπιδοθεμένη εἰς τὴν τέχνην τῆς καὶ δεχομένη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς τοὺς διασημοτέρους καλλιτέχναις, πιητάς καὶ συγγραφεῖς τῶν χρόνων τῆς, ἐν οἷς καὶ τὸν νέον τότε καὶ ἐνοσηνὸν Γαίτην. Ἡ Ἀγγελικὴ ἀπέθανεν ἐν Βενετίᾳ τῇ 5 Νοεμβρίου 1807 ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν. Αἱ εἰκόνας, ἃς ἔγραψεν, εἶναι πολλοί, καὶ καλλίτεροι εἶναι καὶ ἔχουσαι ἱστορικὴν ὑπόθεσιν, διακρίνονται δὲ διὰ τὸν ζωηρὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν χάριν τῶν παραστανομένων προσώπων, ἰδίως τῶν γυναικῶν. Σκιαγραφῆσαντες ἐν ὀλίγοις τὰ τοῦ βίου τῆς ἐξόχου καλλιτέχνιδος, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα Ἀγγλοῦ περιηγητοῦ, ἐπισκεφθέντος πρὸ μικροῦ τὴν γενέτειραν αὐτῆς πόλιν.

«Ἡμῖν προχθὲς ἐν Κόϊρη, λέγει ὁ περιηγητῆς οὗτος; ὁ ὁμηρικὸς χεῖμαρρος ἔρρεεν ὑπὸ τὰ παρὰ θύρα μου, ὡς ἔρρεε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Ἀγγελικῆς ἐκράτει τὸ βρέφος τῆς παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ διαγούρου ποταμοῦ, καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἐζήτει διὰ τῶν χειρῶν καὶ μειδιῶσα νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου.

Ἡ Κόϊρη, ἡ Κούρη, κατὰ τὴν διάλεκτον τοῦ τόπου, κεῖται ἐν στενῇ κοιλάδι περιβαλλομένη ὑπὸ δασυκίων λόφων, ἐν θέσει γραφικωτάτη. Ὀλίγα ἐγράφησαν περὶ τῆς ἀρχαίας ταύτης ἑλβετικῆς πόλεως, καὶ ὅμως εἶναι πόλις πλείεργος ὑπὸ ἑπομῖν ἱστορικῆν, εἶναι πόλις ἀνακαλύσασα πολλὰς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις. Ἐπιπέτων τὴν πόλιν κεῖται ἐπὶ λόφου ὁ μητροπολιτι-

Ἄγγελικὴ Κάουφιαν Ἐλβετὶς ζωγράφος.

Ὁ Ζεὺς, ἐκλέγων τὰ πρότυπα του διὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου. (Ἐλκ. Ἀγγλίκης Κάουφιαν.)

Ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Μέντωρ ἐν τῇ νήσῳ τῆς Καλυψοῦς. (Ἐλκ. Ἀγγλίκης Κάουφιαν.)

κός νός, και παρ' αὐτῷ τὸ ἐπισκοπεῖον, μέγα οἰκοδόμημα, ἔχον δύο ὑψηλοὺς ῥωμαϊκοὺς πύργους, φύλακας πιστοὺς τοῦ μεγάρου καὶ τῆς πόλεως ὅλης πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων. Ὁ εἰς τῶν πύργων τούτων περιέχει μίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, χρονολογούμενην ἀπὸ τῆς 4^{ης} ἑκατονταετηρίδος. Τοιοῦτοι πύργοι ἀμυντικοὶ, ἀποδιδόμενοι εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὑπάρχουσι τέσσαρες ἐν τῇ μικρᾷ πόλει. Πολλὰς περιπέτειας ὑπέστη ἡ Κόϊρα (Curia Rhaetorum) κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς ὑπάρξεώς της. Οἱ Οὐνοὶ καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἐπαπειλημένους τὴν ἐκτιμῶσαν καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν.

Κάτωθεν τοῦ ἐπισκοπεῖου ἔκειτο ἡ μικρὰ ἐρυθρόστεγος οἰκία, ἐν ἣ ἐγενήθη ἡ Ἀγγελικὴ, καὶ ἐν ἣ ἐτετέλεσε τὰ πρῶτα αὐτῆς ἔργα, ἔργα βεβαιῶς παιδικὰ καὶ ἀτελῆ ἀκούη, ἐν οἷς ὅμως διαβλέπεται ἡδὴ ἡ μέλλουσα ἐξοχὸς καλλιτέχνης. Μεταξὺ τῶν πρῶτων αὐτῶν τούτων ἔργων ὑπῆρχε καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Λουκίου, προστάτου ἁγίου τῆς πόλεως. Μαθὼν ὁ ἐπίσκοπος περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐξήχησε νὰ τὸ ἴδῃ καὶ τοσοῦτον τὸ ἐθαύμασεν, ὥστε τὸ ἠγόρασεν ἀμέσως καὶ ἀνήρτησε τὴν εἰκὼνα ἔνωθεν τοῦ βωμοῦ, παρὰ τὸν ὅποιον ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἐβαπτίσθη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνης ἐγένετο γνωστὸν ἐν Ἑλβετίᾳ.

Σημειωτὸν ἐνταῦθα ὅτι οἱ Καρδιναῖοι ἐπίσκοποι ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἑλβετίας ἦσαν εἶδος ἡγεμόνων, ζῶντων μεγαλοπρεπέστατα ἐντὸς πολυτελῶν μεγάρων καὶ ἐχόντων αὐτὴν ὅλην θεραπόντων καὶ ὀπαδῶν. Τότε οἱ ἱεράρχαι ἐκείνοι ἐξήκαον καὶ πολιτικὴν ἐπιρροὴν οὐ μικράν. Σήμερον ἔμειναν οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλ' ἡ ἐπιρροὴ ἔχασθη· σήμερον ἐν τῇ εὐρυχωρᾷ αὐτῇ τοῦ ἐπισκοπεῖου τῆς Κόϊρας φρεσιὰ τὸ χόρτον, αἱ αἰθουσαι εἶναι ἔρημοι, τὰ μέγαρα παραθῦρα κεκλεισμένα καὶ οἱ ἐξῴσται ἐστερημένοι ἀνθῶν καὶ ἀγαλμάτων· σήμερον ὁ ἐπισκοπεύμενος τὸ εὐρύ ἐκείνο οἰκοδόμημα καταλαμβάνεται ὑπὸ μελαγχολίας, καὶ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην του τοὺς παρελθόντας ἐκείνους χρόνους, καὶ οὐκ εἰς τὴν μικρὰ Ἑλβετικὴν πόλιν, ἣς πολλοὶ σήμερον καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀγνοοῦσιν, εἶχε τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἡ Ἀγγελικὴ ὑπερηγάπα τὴν ἰδιαίτεράν αὐτῆς πατριὰ καὶ πολλὰκις, εὐρισκομένη ἐν Λονδίῳ, ἐν Ῥώμῃ ἢ ἐν Βενετίᾳ ἐν μέσῳ τοῦ ζωηροῦ καλλιτεχνικοῦ βίου, ἀνεκαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν Κόϊραν, «τὸν ἀληθῆ τούτον παράδεισον τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης.» Ποσάκις ἡ εὐαίσθητος καρδία της δὲν θὰ ἐπαλλεν ὑπὲρ τῆς μικρᾶς πόλεως, ἣτις ἔμεινε ἄθικτος ἐν μέσῳ τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς παραχῆς τοῦ κόσμου! Ποσάκις δὲν θὰ ἐνθυμῆτο τοὺς παιδικούς της χρόνους, ὅτε ὀδηγομένη παρὰ τῆς μητρὸς της εἰσῆρχετο εἰς τὸ λαμπρὸς νεοκοσμημένον Ἐπισκοπεῖον καὶ ἐνεφανίζετο ἐνώπιον τοῦ μεγαλοπρεποῦς Καρδιναλίου, τοῦ θαυμαστοῦ τῆς τέχνης της καὶ προστάτου αὐτῆς!

Ἐπομεν ἀνωτέρω ὅτι πολλὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς Ἀγγελικῆς Κόϊρας, ἐξ ὧν τινὰ θεωρήθησαν καὶ θεωροῦνται ὡς ἀριστουργήματα. Τὰ πλείεστα ἔχουσιν ὑπόθεσιν ἱστορικὴν καὶ πολλὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν ἱστορίαν ἢ μυθολογίαν. Δύο ἐκ τῶν εἰκόνων τούτων, ὧν τὰ πρῶ-

τότυπα κοσμοῦσι τὰ μουσεῖα τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Φλωρεντίας, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα. Ἡ μὲν παριστᾷ τὸν μέγαν ζωγράφον Ζεῦξιν ἐκλέγοντα τὰ πρότυπα τοῦ διὰ τὴν εἰκὼνα τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου, ἣν πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ· ἡ δὲ ἐτέρα παριστᾷ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὸν Μέντορα ἐν τῇ νήσῳ τῆς Καλυψοῦς. Ἀμίμητος εἶναι ἡ χάρις τῶν γυναικείων μορφῶν καὶ ἡ ἐκφρασις τῶν προσώπων. Βλέπων τις αὐτὰς τὰς εἰκόνας πείθεται ἀμέσως ὅτι ὁ ἐκτελέσας αὐτὰς ζωγράφος οὐ μόνον ἐξοχὸν καλλιτεχνικὴν εὐφυΐαν ἔχεν, ἀλλὰ καὶ σπανίαν ποιητικὴν φαντασίαν. Ἄλλη εἰκὼν αὐτῆς, ἣτις ἐπίσης χαλκογραφηθεῖσα διεσπάρη ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς μυριάδας ἀντιτύπων εἶναι καὶ ἡ γνωστὴ εἰκὼν τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦ Ἐκτορος ἀπὸ τῆς Ἀνδρομάχης. Ἡ στάσις τῶν δύο πρωτευόντων προσώπων εἶναι φυσικωτάτη, ἡ ἐκφρασις τῆς τροπῆς τῆς θηλαζούσης τὸν μικρὸν Ἀστυάνακτα εἶναι ἀμίμητος· καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη εἰκὼν μαρτυρεῖ περὶ τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν τῆς διακριτοῦς καλλιτέχνης.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΚΟΥΔΕΡΗ

Ἱστορικὸν διήγημα.
Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανοῦ
ὑπὸ τῆς δεσποίνης
ΛΟΥΚΙΑΣ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Συνέχεια ὅρα προηγουμ. τεύχος).

Ἐισελθὼν ἐφάνη τὸσον πεφοβισμένος ἰδὼν ἐκεῖ ἀνεπίστως τὴν Σκουδερῆ, ὥστε, ὡς ἄνθρωπος, συναντῶν ἀπροσδοκῆτόν τι λησμονεῖ πρὸς στιγμὴν τοὺς τύπους, ἐξαίρετις πρῶτον διὰ βαθεῖας ὑποκλίσεως καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ τὴν ἀξιοσεβαστὸν αὐτὴν δεσποιναν καὶ μετὰ ταῦτα ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρκησίαν.

Ἡ Μαιντινῶν, ἔστυπεν εὐθύς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἐὰν ἐκεῖνο, ὕπερ τὸσον ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς τροπέζης, δὲν ἦτο ἰδιὸν τοῦ ἔργου.

Ὁ Καρδιλιὰς μὲλις βίψας βλέμματι εἰς αὐτὸ ἀτεινίζων τὴν Μαρκησίαν θαρραλέως, ἤρχισε μετὰ βίας νὰ θέτῃ τὰ ψέλλια καὶ τὸ περιδέραιον εἰς τὴν πυξίδα εὐρισκομένην ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἦν μετὰ ταῦτα ὄθησε μακρὰν αὐτοῦ. Μετὰ μειδιᾶτος δὲ πονηροῦ διακλιθέντος ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ὀφειῶς του προσέθεσε:

— Πράγματι, Μαρκησία, δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις καλῶς τὴν ἐργασίαν τοῦ Ρενέ Καρδιλιὰκ, διὰ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶναι δυνατὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὅλης νὰ εὐρεθῇ ἄλλος χρυσοχόος δυνάμενος νὰ παρουσιάσῃ τοιοῦτόν τι κόσμημα. — Βεβαίως τὸ ἔργον εἶναι ἰδιὸν μου!

— Λοιπὸν, εἰπέ μου, εἶπεν ἡ Μαρκησία, τίς σοὶ παρήγγειλεν αὐτὸ καὶ διὰ ποῖον τὸ εἰργάσθης;

— Δι' ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀπάντησεν ὁ Καρδιλιὰς. Εἶναι πιθανὸν νὰ δυσπιστήτε εἰς τοὺς λόγους μου, ἐξῆκολούθησε λέγων, ὅτε εἶδεν ἀμφοτέρως τὰς κυρίας αὐτὰς νὰ βλέπωσιν αὐτόν, ἡ

μὲν Μαιντινῶν μὲ δυσπιστίαν, ἡ δὲ Σκουδερῆ μετ' ἐκφράσεως ἀνυπομόνου ἐλπίδος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, μάλιστα, πιθανὸν νὰ εὐρίσκητε τὸ πρᾶγμα παραξενον, Μαρκησία, ἀλλ' ἐν τούτοις αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Σὺς βεβαίω ὅτι χάριν τῆς τέχνης συνέλεξα τοὺς ὠραιοτέρους λίθους καὶ εἰργάσθην αὐτοὺς ἐπιμελέστερα καὶ προσεκτικώτερα ὑπὲρ ποτε. Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου καιροῦ δι' ἀκατανόητου τρόπου ἔγινεν ἄφαντον τὸ κόσμημα ἐκ τοῦ χρυσοχείου μου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξεν ἡ Σκουδερῆ, ἐνῶ ἐξ ἀγαλλιάσεως ἐπιπονηροῦσάντων οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, βιασίως δὲ καὶ ὡς νέα τις κόρη, ἐξέκαλλε, ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ προχωρήσασα πρὸς τὸν Καρδιλιὰκ εἶπε καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων του λέγουσα. «Δίχθητε, παρακαλῶ Κύριε Ρενέ, δίχθητε τὴν ἰδιοκτησίαν σας, ἣν ἀφῆρασαν ἐξ ἡμῶν θῆλοι λωποδύται.» Καὶ τότε λεπτομερῶς διηγήθη τὴν τρόπον περιήλθεν εἰς χεῖρας αὐτῆς τὸ κόσμημα ἐκεῖνο.

Ὁ Καρδιλιὰς ἔκουε τὴν διήγησιν κάτω νεύων. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀνεφωνεῖ ἀνεπιστήτως. «Ἀχ! Πῶς! Ναι!» καὶ ποτὲ μὲν ἐσταύρωνε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς βίψας, ποτὲ δὲ ἐθώπευε τὰς παρειὰς καὶ τὸ ὑπογυμένιον του. Ὅτε ἐπέβλεπε τὴν διήγησιν τῆς ἡ Σκουδερῆ, ἔφρανη πάλαιον ἐν αὐτῷ μετ' ἀντιθέτων σκέψεων, αἵτινες ἐθαύμαζον αὐτόν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ καὶ ὡς μὴ θέλων νὰ ὑποκινήσῃ εἰς ἀπόφασίν τιναν. «Ἐρεῖα τὸ μέτωπόν του, ἀνεστίνάζει, ἐκάλυπτε διὰ τῆς χεῖρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰ ἄφθονα δάκρυά του. Ἐπὶ τέλους λαθῶν τὴν πυξίδα, ἣν τῷ προσέφερεν ἡ Σκουδερῆ ἔκλινε τὸ γένυ ἐνώπιον αὐτῆς καὶ εἶπε:

— Ἡ τύχη προσδιώρισε δι' ὑμᾶς, εὐγενῆς Δέσποινα, τὸ κόσμημα τούτο. Τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅτι καθόσον εἰργαζόμενον αὐτὸ σπουδαγμένον ὑμᾶς, καὶ, ὅτι εἰργαζόμενον δι' ὑμᾶς. Μὴ ἀρνηθῆτε νὰ δεχθῆτε καὶ νὰ φέρητε τὸ τελεσιτέρον κόσμημα ὕπερ ἕκαμον μέχρι τοῦδε.

— Πῶς; ἀνερώνησεν ἡ Σκουδερῆ, τί λέγετε Κύριε Ρενέ, ἀρμολεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν μου τώρα, νὰ στολιζώμαι μὲ πολυτίμους λίθους καὶ πρὸς τί, καὶ ὑμεῖς νὰ μοὶ κάμητε τόσῳ πλούσιον δῶρον! Μάλιστα, ἐὰν ἦμην ὠραία ὡς ἡ Μαρκησία της Φοντάγγης καὶ πλουσία, ἀληθῶς δὲν ἤθελον ποτὲ ἀρνηθῆ τὸ κόσμημα, ἀλλὰ πρὸς τί ὁ μάταιος αὐτὸς κόσμος εἰς τοὺς ξηρούς αὐτοὺς βραχίονας καὶ εἰς τὸν βυτιδιωμένον τοῦτον λαϊμόν;

Ὁ Καρδιλιὰς ἐγερθεὶς, ὡμίλει ὡς ἐκτὸς ἐκτουτοῦ, μετ' ἀγρίου βλέμματος καὶ τείνων πάντοτε τὴν πυξίδα εἰς τὴν Σκουδερῆ. «Καμῆτέ μοι τὴν μεγάλην χάριν νὰ δεχθῆτε τὸ κόσμημα, δεσποίνης.» Δὲ, δύνασθε ποτὲ νὰ πιστεύσητε ὅποιον βαθὺ σέβας τρέφω ἐν τῇ καρδίᾳ μου διὰ τὴν ἀρετὴν σας, διὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν ὑμῶν! Δίχθητε λοιπὸν τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν προσφοράν μόνον ὡς πῶλον τοῦ νὰ ἀποδείξω ὑμῖν τὸ ἐνδόμυχον φρόνημά του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Σκουδερῆ ἐδίσταζε πάντοτε, ἡ Μαιντινῶν λαβοῦσα τὴν πυξίδα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Καρδιλιὰκ εἶπε: «Πρὸς Θεοῦ Δεσποίνης, πάντοτε ἠμιλεῖτε περὶ τῆς ἡλικίας σας: τί πρὸς ὑμᾶς ἡ ἡλικία καὶ τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν; Κεῖ διατὶ νὰ φέρεσθε ὡς νέον πεφοβισμένον

τι ἂν θέλων νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ αὐτόν διὰ τῆς χεῖρὸς καὶ τῶν δακτύλων του! Μὴ ἀρνεῖσθε εἰς τὸν μεγάλῳδον Κύριον Καρδιλιὰκ χάριν, ἣν σας ζητεῖ, καὶ τὴν ὀπίσκειν ἄλλαι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπολαύσων οὐδὲ διὰ παρακλήσεων, οὐδὲ δι' ἱκεσιῶν, οὐδὲ ἐπὶ μεγάλη ἀμοιβῇ.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Μαιντινῶν ἔειπε πρὸς τὴν Σκουδερῆ τὴν πυξίδα, ἡ δὲ Καρδιλιὰκ γονυκλιτῶς πίπτων ἐνώπιόν της, ἠσπάζετο τὸ φρέμα, τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἀνεστίνάζεν, ἔτρεμεν, ἐκλίαι. καὶ ἐπὶ τέλους ἀναπηδήσας ὡς παρῶρων ἔδραμε, ἀνατρέπων ἐν τῇ βίαιᾳ ἐξόδῳ του πάντα τὰ προστυγνὰ καθίσματα καὶ σιγκρούων τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων ὄλιγα σκεύη.

Περίτρομος ἀνεφώνησεν ἡ Σκουδερῆ. «Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔπαθεν ὁ ἄνθρωπος! Ἄλλ' ἡ Μαρκησία ἦς ἡ ἔκτατος καλὴ διαθεσις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφρανη μέχρι ἀγνώστου δι' αὐτὴν προπετεῖας ἤρξατο νὰ γελᾷ θαρραλέως λέγουσα: «Ἰδοὺ τὸ μυστήριον. Δεσποίνης, ὁ Κ^{ος} Ρενέ ἐράται ὑμῶν μανιωδῶς καὶ ὑπείκων τῇ παραδεδομένῃ χρήσει καὶ τοῖς τύποις ἀληθοῦς ἱποπισμοῦ, ἤρχισε δικτακτικῶν τὴν καρδίαν σας διὰ πλουσίαν δῶρον.»

Ἡ Μαιντινῶν φέρουσα τὸν ἀστεϊσμόν μέχρι τοῦ ἀποστάτου σημείου, παρεκλίει τὴν Σκουδερῆ νὰ μὴ ἦ τὸσον σκληρὰ πρὸς τὸν ἀηλοπισμένον θαυμαστὴν της καὶ αὐτῆ, ἐνδιδούσα εἰς τὴν ἔμφυτον αὐτῇ καλὴν διαθεσιν, παρεσύθη ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ βέβηματος καὶ εἶπε μερία ὅσα ἀστεῖα. Κατέληξε δὲ εἰς τὸ ὅτι, ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔφρασαν μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, δὲν ἠδύνετο πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ οὕτως ἤθελε δώσει εἰς τὸν κόσμον τὸ θέγμα νυμφερῆς ἐθρομῶντα καὶ τριῶν ἐτῶν, ὑπανδρευομένης χρυσοχόον ἀνεπιλήπτου ἀρχαίας εὐγενείας. Ἐπὶ τούτοις, ἡ Μαιντινῶν ἀνέλαθε νὰ πλῆξῃ τὸν νυμφικὸν στήφανον καὶ νὰ τῇ διδάξῃ τὰ καθήκοντα καλῆς οἰκοδεσποίνης: ἄτινα δὲν ἠδύνετο βεβαίως νὰ γνωρίζῃ ὡς κορᾶσιον ἀθῶον καὶ ἄπειρον τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὅμως ἡ Σκουδερῆ ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν, τότε πικρὰ διαθεσις πρὸς γέλωτα παρήλαθε, καὶ γενομένη σεβασιωτάτη, καὶ ἦν στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κοσμημάτος, εἶπε: «Κυρία Μαρκησία, ποτὲ δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ φέρω αὐτόν τὸν στολισμόν, ἀφοῦ ἀπᾶξ ἀγνοῶ διὰ ποῖων μέσων περιήλθεν εἰς χεῖρας κακοῦργων, αἵτινες διὰ στενῶν σχέσεων μετὰ τοῦ διακόλου καὶ τῇ προτροπῇ αὐτοῦ ἔθυσσε καὶ ἀπολύσιν. Ἀνατριχίζω πρὸ τοῦ αἵματος τοῦ προσκεκολλημένου ἐπὶ τοῦ ἀκαστράπτοντος αὐτοῦ κοσμημάτος καὶ ὁμολογῶ ὅτι δι' ἐμὲ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Καρδιλιὰκ ἔχει τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀνησυχητικόν, τὸ ὑποπτον. Δὲν δύναμαι νὰ πνίξω προαισθητὰ τι ἐπὶ τούτῳ πάντα κρύπτεται φικτῶν τι καὶ ἀπαίσιον μυστήριον, καὶ ὅταν φέρω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς περιπτώσεις πάσας τοῦ συμβάντος, τοῦτο, χάνομαι ἐντὸς τοῦ γάμου τῶν ὑποθέσεων καὶ δὲν δύναμαι νὰ κατανοήσω πῶς ὁ καλὸς, ὁ τίμιος καὶ γενναῖος Ρενέ, εὐρίσκειται περιπεπλεγμένος εἰς πράξιν κακὴν καὶ ἀξιοκατάκριτον. Ἀλλὰ εἶναι βεβαίωτον ὅτι ποτὲ δὲν θέλω κἀμὲ χρεῖσιν τοῦ κοσμημάτος τούτου.»

Ἡ Μαρκησία τῇ εἶπεν ὅτι παρὰ πολὺ ὑπέκουεν εἰς τὰς ἀνησυχίας τῆς συνειδήσεώς της, ὅτε ὅμως ἡ Σκουδερῆ ἠρώτησεν αὐτὴν νὰ εἴπῃ ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, τί ἤθελε πράξῃ εἰς τὴν θέσιν της, τότε ἀπάντησε, «Καθίλιον νὰ τὸ βίψω εἰς τὸν Σκουδᾶνον ἢ νὰ φέρω αὐτὸ ποτὶ!»

Τὴν σκηνὴν μετὰ τοῦ Ρενέ ἀπεικόνισεν ἡ Σκουδερῆ ἐν ὠρασιότατοις στίχοις, οὓς ἀνέγνω τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸν Βασιλεῖα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Μαιντινῶν.

Νικήσασα τὸν φόβον, τοῦ κακοῦ προαισθημάτος, χάρις εἰς τὸν Καρδιλιὰκ συνέθεσε στιχοῦργημὰ τὶ λαμπρὸν, ἐν ᾧ ἀπεικόνιζε τὴν ἐβδωμοκοντούσιαν κόρην ὑπανδρευομένην τὸν ἐξ εὐγενῶν καταγόμενον χρυσοχόον.

Ὁ βασιλεὺς κατεδεδεικνῶσεν ὁμῶν ὅτι ὁ Βοκλῶ εὐρε τὸν διδάσκαλόν του, διὸ καὶ το ποίημα αὐτὸ τῆς Σκουδερῆ ἰσημίση ὡς τὸ ἀριστον τῶν ὄσων εἶχε γράψῃ.

Μῆνες ἔχον παρελθόντες, ὅτε κατὰ συμπτῶσιν ἡ δεσποίνης Σκουδερῆ διήρχετο ἡμέραν τιὰ ἐπὶ τῆς Νίκας Γεφύρας ἐντὸς τοῦ ὄχλου τῆς Δουκίσσης Μοντωζιέ. Ἡ ἐφεύρησις τῶν ἀμαξῶν μετ' ὕλων ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸσον πρόσφατος, ὥστε μετὰ πλείεστας περιεργείας συνωθεῖτο πάντοτε ὁ πολυπληθὴς λαὸς κατὰ τὴν διάβασιν τοιοῦτου εἶδους ἀμαξῆς. Ἐπομένως καὶ τότε ἐπὶ τῆς γεφύρας τὸ κεχρῆνός πληθὸς περιεστοίχισεν εὐθύς μετὰ τῶσας περιεργείας τὸ ὄχημα τῆς Μοντωζιέ, ὥστε ἐκώλυε τοὺς ἵππους νὰ προχωρήσωσιν. Αἴφνης, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούσασα ἡ Σκουδερῆ ὕβρισε καὶ ἀράς, παρετήρησεν ἄνθρωπὸν τινα ὅστις, γρονθοκοπῶν καὶ κτυπῶν δεξιὰ ἀριστερά, διέσχισε τὸ πυκνὸν πλήθος.

Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν πλησιέστερα συνήντησε τὰ διαπεραστικὰ βλέμματα ὠχρωτάτου καὶ συναμα τεθλιμμένου νεανίου ἀσκαρδαμυκεῖ βλέποντος αὐτήν.

Καθόσον δὲ προῦχωρεῖ, ἠγωνίζετο διὰ τῶν βραχιόνων καὶ χειρῶν, ἐπιδιώκων μετ' ἐπιμονῆς τὸ σχεδίον του, εἰς οὐ, πλησιάζας, ἠνέφωε τὴν θύραν τῆς ἀμαξῆς ἐσπευσμένως, καὶ βίψας βιασίως πάλιν κατὰ τὸν αὐτόν τρόπον, κτυπῶν καὶ κτυπόμενος ἀπᾶθις καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐν ᾧ καιρῷ ὅμως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπλησίασε τὸ ὄχημα, ἡ Μαρκησία, ἣτις ἐκάθητο ἀπάναντι τῆς κυρίας της, ἄφθις κραυγὴν τρόμου καὶ ἔπεσε λιθόβουτος. Ματαίως ἡ Σκουδερῆ ἔστυπε τὸ στήθιον προσκαλοῦσα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ.

Αὐτὸς ὅσωνε ὠθούμενος ἐκ κακοῦ τινος δαιμόνος ἐμαστιγώσε τοὺς ἵππους μετ' ὀργῆς τόσας, ὥστε αὐτοὶ ἀπέπνεον ἀφροῦς ἐκ τοῦ στόματος καὶ μετὰ καλπασμῶν καὶ ἀλμάτων ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ διήλθον τὴν γέφυραν. Ἡ Σκουδερῆ ἔχυσεν εὐθύς δάκρυα φρικτῶν μύρου ἐπὶ τῆς λιποθύμου γυναικίως, ἣτις μετὰ πολλὰς προσπαθείας, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους ν' ἀνακλιμαθῆναι, ἠμικνοίξασα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τρέμουσα καὶ νευνοήσασα πῶς ὁ καλὸς, ὁ τίμιος καὶ γενναῖος Ρενέ, εὐρίσκειται περιπεπλεγμένος εἰς πράξιν κακὴν καὶ ἀξιοκατάκριτον. Ἀλλὰ εἶναι βεβαίωτον ὅτι ποτὲ δὲν θέλω κἀμὲ χρεῖσιν τοῦ κοσμημάτος τούτου.

— Πρὸς Θεοῦ, τί ἤθελεν ὁ φρικτὸς αὐτὸς ἄνθρωπος; — Αὐτὸς εἶναι! ναι, αὐτὸς! ὁ ἴδιος, ὅστις

κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην νύκτα, ἔφερε τὴν πυξίδα.

Ἡ Σκουδερῆ καθυσόχασε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν πεφοβισμένην γυναικίαν, διαβεβαιώσασα αὐτὴν ὅτι δὲν εἶχε κανένα κακὸν σκοπὸν, καὶ ὅτι τὸ δελτάριον ὅπερ ἐκράτει ἤθελε ἐξηγήσει τὰ πάντα καὶ ἀνοίξασα αὐτὸ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Κακὴ συμπτῶσις, ἣν ὑμεῖς ἠδύνασθε νὰ ἀποκρούσητε, μὲ βίπτει εἰς τὸ βάρβαρον. Ἐξορκίζω ὑμᾶς, ὡς υἱός, ἐν πάσῃ τῇ οὐκίᾳ αὐτοῦ στοργῆς ἤθελε παρακαλεῖσαι περιληφμένην μητέρα, ὅπως δώσῃτε τὸ περιδέραιον καθὼς καὶ τὰ ψέλλια, ἄτινα δι' ἐμοῦ ἐλάθετε εἰς τὸν κ'. Ρενέ Καρδιλιὰκ ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ἵνα μεταβληθῶσι κατὰ τι, εἴτε ἵνα ἐπιδιορθώσῃ, καθότι ἡ εὐθυμερία σας καθὼς καὶ ἡ ζωὴ σας κρῖμανται ἐκ τούτου. Ἐὰν ἀρνηθῆτε νὰ ἐκπληρώσητε, μέχρι τῆς μεθαιούρου τὸ πολὺ, τὴν παρακλήσιν μου ταύτην, θέλιτε μὲ ἀναγκάσει νὰ εἰσέλθω διὰ τῆς βίας ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ὅπως αὐτοκτονήσω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας.»

— Τώρα πλέον εἶναι φανερόν, εἶπεν ἡ Σκουδερῆ, ὅτι, καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος, ἀποτελεῖ μέλος συμμορίας ἀθλίων φονέων καὶ ληστών. ἐν τούτοις οὐδέμιν κακὴν πρόθεσιν ἔχει ἐναντίον ἐμοῦ· ἐὰν κατῴρθωνε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ μὲ ἰδῇ καὶ νὰ μὲ ἠμιλήσῃ, τίς οἶδε πόσον ἤθελεν διευκρινισθῆ τὰ νῦν περιεργα γεγονότα καὶ αἱ σκοτεινὰ συμπτώσεις, ὧν τὴν λύσιν ματαίως ἐπιζητῶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Πλὴν τώρα ἀναμφιβόλως θέλω πράξῃ, ὅτι λέγει τὸ δελτάριον αὐτό, ὅπως ἐλευθερωθῶ συναμα καὶ ἐκ τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ κοσμημάτος, τὸ ὅποιον μοὶ φρίσκειται ἐγκόλιον κακοῦ δαίμονος. Διότι ὁ Καρδιλιὰκ πιστὸς τῇ παλαιᾷ αὐτοῦ συνήθειᾳ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸ στερηθῇ πλέον τὸσον εὐκόλως.

Τὴν ἐπομένῃν λοιπὸν, προὔθετο ἡ Σκουδερῆ νὰ ὑ

στικά όνειρα εξύπνου αυτήν, έστενωχωρείτο ότι έφάνη έπιπόλαιος ή και άξιοκατακρίτος, διότι άπεποιθή να σφίξει την χείρα, ήν δυστυχής τις, έν τώ βαράθρω πίπτων, έ.εινε προς αυτήν, και ήν λαμβάνουσα ήδύνκτο να άποκρούση φρικτόν γεγονός ή στυγερόν κακούργημα. Και λοιπόν άμα άνέτειλεν ή έπιστολα, έν μεγίστη βίχη, ένεδύθη και μετά τής πυξίδος, έποχουμένη, έ.σπευσε προς τόν χυροσύχον.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΑΣ ΝΗΣΟΥΣ

(Μετά εικόνας.)

Ην έπομένην πρωίαν μετέβημεν εις διαφόρους οικίας τών έγγυωρών και έπισκέφθημεν και τά εύρύχωρα μαγαζεία τών Κινέζων έμπορών, όστινες έχουσι μετά τού ήγεμόνος τού προνομιον τής εισαγωγής και εξαγωγής τών έμπορευμάτων. Συνεπέα τής άπολειστικότητας ταύτης οι Κινέζοι έμποροι ταχέως πλουτούσι, καθότι ή ήγεμών, ως συνέτακτος αυτών, τοίς παρέχει πάσας τάς δυνατάς εύκολίας.

Αι οικίαι τών Σουλουάων είναι εις άκρον άπεριποίητοι και βυκαράι, και αυτών έτι τών πλουσιωτέρων. (Όρα τήν εικόνα). Έν τινι τών οικιών τούτων μεγάλην διασκεΐδασιν μοι έπρουξένησε μικρός παίς, όστις ώφιλει λίαν εύχερώς τήν μαλακίην. Ό παίς όυτος άναγκρηθείς μετά πολλής δικαιοτήτος εις τά γόνάτά μου μοι διηγείτο περί τών τριών πλώων του εις Σιγγαπόρην, ως θά διηγείτο τούτο γέρον ναύτης τώ έδωκα δύο ή τρία σιγαρίττα, τά όποια μετά πολλής εύχαριστήσεως έκάπνισεν· είτα δέ μοι έφερε μέγα φύλλον χάρτου και μέ παρικάλεσε να τώ σχεδιάσω τά διάφορα κράτη τής Ευρώπης μέ τάς άναλογίας των, άρχόμενος από τής Όλλανδίας και τής Πορτογαλλίας· ιδών τάς εύρίαις διαστάσεις τής Γαλλίας και τών άκτών αυτης, μέ ήρώτησε. « Πώς γίνεται να βλέπωμεν τούσόν ύλιγα πλοία σου εις τάς νήσους μας; Μήπως οι συμπαιρωτάκι σου φοβούνται τήν θάλασσαν; »

Ό κ. Σουά άναφερθείς εις τήν ήγεμόνα περί τής γενομένης κατά τής οικίας του ναυτερινής έπιθέσεως, έλαβε πρ' αυτου τήν διαβεβαίωσιν ότι οι άυτομωγοι θέλουσι τιμωρηθ' άύστηρώς. Και πράγματι ή τραυματισθείς κακούργος κατεδικάσθη εις τήν ποινήν του θανάτου. Σπανίως έπιβάλλεται άλλη ποινή έν Σούλου. Ό θάνατος είναι ή συνήθης τιμωρία, και ποίος θάνατος φρικώδης! Ποτέ μιν ή κατάδικος άλυσοδέτος έν μικρή άποστάσει χρισμιμεί ως σκοπός τών βελών τών αύλικών· ποτέ δέ εις τών εύγενών του τόπου δοκιμάζει επ' αυτου τού νέου πολύκροτόν του· άλλοτε πάλιν ή κατάδικος προσδέεται εις δένδρον, και έκαστος τών κατοικων έχει τού δικαίωμα να τώ καταφέρη μίαν πληγήν διά του ξίφους άλλα μίαν και μόνην μέχρις ου τού σώμα του δυστυχούς διαμελισθ' εις πλείστα τεμάχια. Άύστηραί είναι και αι

ποιναι και έπιβαλλόμεναι εις άπίστους γυναίκας ή και άπίστους δούλους, ή και εις νέας γυναίκας παρεκτροπυμένας· άλλοτε έτιμωρούντο τά έγαλήματα ταύτα διά θανάτου, κατά τά τελευταία όμως έτι ή ήγεμών κατέστη έπεικίστερος και έπιβάλλει μόνον τήν ποινήν τής καστιγώσεως.

Παράταθίσε τής διαμονής ήμών έν Μαιβούν πλέον του δέοντος, άπεφασίσαμεν να έπιληθώμεν, άφ' ου άπκ' έτι έγενομεθα δεκατόι παρ' τώ ήγεμόν έν έπισήμω άκροάσει. Ό ήγεμών ήτο όπέρ ποτε σοφός και ύλιγόλογος· εις τήν έρώτησίν μου, αν ή παρουσία ήμών δέν τόν εύρέστησε, μοι άπήντησεν ότι ύπέφειν εξ ήμικρανίας, εξ ής συχνά προσεβάλλετο. Τό ύπίδειξα μέσα τινά θεραπευτικά τής όγληρας ταύτης άδισθεσίας και άνεχορήσαμεν έν Σούλου, άποκομίζοντας και εύχαρίστους και δυσχερίστους άναμνήσεις.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΖΑ
ΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΕΙΣ
μετάφρασις
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗ

(Συνέχεια έδε προηγούμενον φύλλον.)

Κυριώτατος λόγος ή καθιστών ποσοτώ έπαγωγόν τήν έλπίδα εν' ή άβεβαία και άγχαή τής έπιθυμίας κινήσεως, ή ύποια άναμείνει και δέν άπειλίζεται, βλέπει άνα πάσαν στιγμήν τόν σκοπόν και άνα πάσαν στιγμήν πειράται να τόν φθάση. Ένταίς κατωτέραις τάξεσιν ή χρά άντιπροσωπείται υπό τών νεφών άτινα έστανκει πάντοτε άκίνητα έν τώ αυτώ σημείω, και τά ύποια κραδαινούνται ναυθώς, άναμείνοντα άνα πάσαν στιγμήν άνεμον εννοϊκόν ή όποϊος να τά άνυψώση. Πολλά τών έπιθυμιών ήμών διέρχονται τόν βίον αυτών κατά τόν τρόπον τούτον, και άφου φανώσιν έν τώ ήρίζοντι εις τήν πρώτην του λογικού άνατολήν, μένουσι πάντοτε κραδαινούμεναι έν τή αυτή θέσει μέχρι θανάτου. Πλέον ή άπκ' ή τύπος του βίου ενός άνθρώπου δύναται να άντιπροσωπευθ' ύρ' ενός μόσου νέφους όπερ ύπομονητικόν και άσφαλές άνέμενεν έν τή αυτή θέσει τόν άνεμον όστις ώφειλε να τώ άνυψώση έν μέσω τών άκραιοϊών και καταγίγδων μακρών χρόνων.

Αι ζωηρότεροι όμως χραϊ άπολαύονται όταν ή έπιθυμία, παλλομένη ύπ' έλπίδος, ύψούται αίφνης προς τόν σκοπόν. Έστι τούσούτον ήδύπαθειαι έν τώ δρόμω εκείνω, ώστε ή γραφίς τρέμει έν τή χείρ μου εκάι σκεπτομένου. Αικνιζόμενοι επί μαλθηκού προσκεφάλου, εισπνέομεν κατά μακράς εισπνοάς τήν ζωήν ήτις πίνεται έν ταις χώραις ενείναις και τρέμοντες και περιχαρείς ότε παρατηρούμεν τάς βαθείας πεδιάδας άς έχομεν άφήςσε, άλλοτε έμβαθύνομεν τού βλέμμα εις τόν άναμείνοντα ήμάς και εύρονόμενον ήρίζοντα, και μικρόν κατά μικρόν βαίνομεν άνερχόμενοι. Έν τούσούτω ή δρόμος

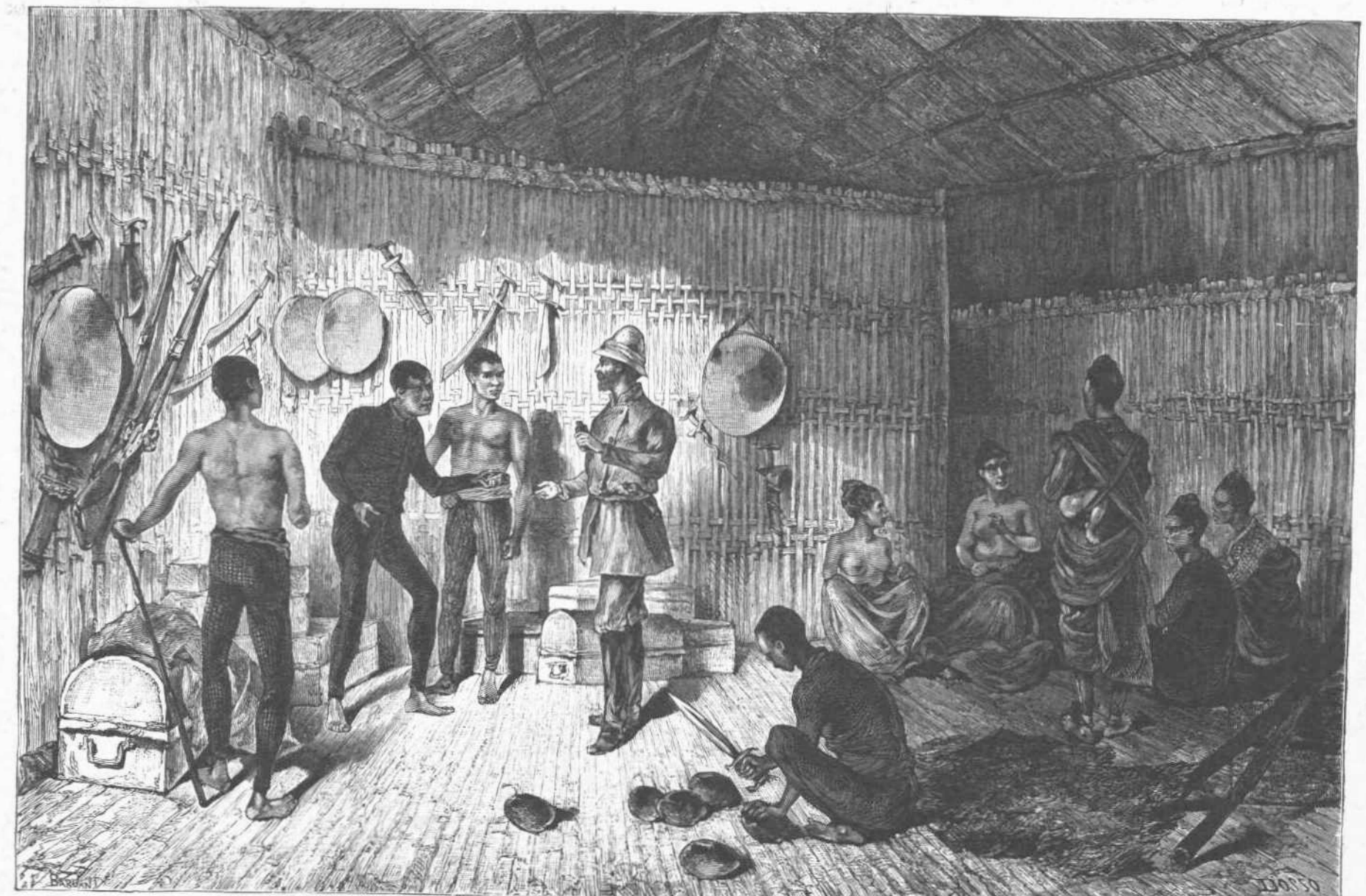
έπιταχύνεται διά κανονικής κινήσεως, και ή ταχύτης τής πτήσεως, άναγκάζουσα να άνέλθη τού αίμα εις τάς περείας, μεθύει και γοητεύει ήρας μέχρις ου έν μέσω άληθούς σπασμού χραϊς φθάνομεν επί τόν σκοπόν και άπολαύομεν στιγμήν εύτυχίας. Έν τή ιστορία πασών τών άγγαλιζασιων, ή μεγίστη χρά άπολαύεται καθ' ήν στιγμήν ή έλπίς μεταμορφούται εις πραγματικότητα, όταν ή τελευταίος παλμός τής άπολυμένης έπιθυμίας συγκυκαται τώ πρώτω θερμώ τής άρχομένης ικανοποιήσεως.

Έτέρα γονιμωτάτη πηγή χραϊων πηγάζει από τής ανταλλαγής τής πτώσεως μετά τής άναβάσεως, του τρόμου μετά τής έλπίδος. Διά τινα άτομα ή θύελλα θερμουμένη υπό τών άβεβαιότητων τούτων θεμελιού τούναντιόν τήν ύψιστην ήδύπαθειαν, και κατορθούσι δι' άκκούου τεχνάσματος να πυκνώσι τού τής άνεγειρομένης έπιθυμίας νέφος, ίνα τού κατακρημνίσωσι, δια να άφήςωσιν αυτό είτα να άνέλθη μικρόν κατά μικρόν. Εν' άλλής πείγινον άεροναυτικής ήθικής, όπερ όμως δέν είναι άμείγες κινδύνου. Ένίοτε ή τρομερός ύψομός, άφου πυκνώση τού έρ' ου έρείδεται νέφος, έν ή κατέρχεται άστραπιαίως, φαίνεται έχων μεταξύ τών χειρών έσθεσμένην τήν σπινθηρίδα, ήτις ώφειλε να τού έπεκτείνη, και αυτό κρημνίζεται κατά τών άβύσσων τής άπειλίας. Μή δύναμενος να περιγράψω τάς ιδιαιτέρας ποιουλίας μιας και τής αυτης ήθικής πράξεως, δέν παρουσιάζον ύμιν ή μίαν τών τελευταίων μορφών· πάντες πλην όμως δύνανται να άναμνησθώσιν ήδύπαθειαν στιγμής τινος του βίου καθ' ήν πίπτει τις άπρόσπτος από τής έλπίδος εις τόν φόβον, από του πόνου εις τήν χράν. Έπιστολή άνυπομώως άναμνησμένη επί μακρόν, και ίσως ουδέμιν έμφανίσεως έλπίδα παρέχουσα, περιέχεται εις χείρας ήμών. Ό χρακτηρ τής διεύθυνσεως είνε ήμιν γνωστός, άλλ' εκ του σήματος του ταχυδρομείου πιστεύομεν ότι τού φύλλον εκείνω δέν δύναται άπολύτως να προέρχεται ή από του μέρους εκείνου όπερ ύπέρ πάν άλλο άγαπώμεν και λατρεύομεν.

Η ήδύπαθειτέρα έλπίς προκαλεί έν ήμιν στεναγμούς και μευδιήματα, άγωνιώντες δέ και τρέμοντες παρατηρούμεν μόνον χωρίς να τολμώμεν να άνοίξωμεν τήν έπιστολήν. Έν αυτη ίσως έσημιώται ήδη ή ήμετέρα καταδικη, γέγραπται ίσως ή μοίρα του ήμετέρου μέλλοντος. Φθειρμένη ύπ' τής άνυπομονητικής, και στερούμεθα θάρρους και θεωρούντες και άναθεωρούντες, ζητούμεν να νοήσωμεν εκ του τρόπου καθ' έν έγραφή ή διεύθυνσις, τών τίτλων ών έγένετο χρήσις, και αυτου του τρόπου καθ' έν έσφραγίσθη ή έπιστολή και έδιπλώθη, τάς ψυχικάς διαθέσεις του διευθύναντος. Τέλος, μετ' άγώνα θάρρους ύπερανθρώπων, ή σφραγίς έθραύσθη, τού φύλλον ήνοιγή, τού έπληστον και άνήσυχον βλέμμα μετρά τού μήκος τής γραφής και σχολιάζει... Άρνησις δέν θά ήδύνκτο να ή τούσφ μακρά, παρήγορος άπαντησις δέν θά ήτο τούσφ βραχεία. Τού πάν είνε βάσανος και τού πάν παρηγορεί ήμας, και ταλαντεύομενοι μεταξύ τής έλπίδος και του φόβου, έν βραχυτάτω χρόνω διαστήματι δοκιμάζομεν σπασμόν χραϊς και πόνου όστις δέν έχει όνομα.

Πλοϊόν τών Φιλιππίνων νήσων.

Έσωτερικόν οικίας ίθαγενών έν Σούλου (Φιλιππίναι νήσοι).

Μεταξὺ τῆς ἀπειρίας καὶ τῆς εὐτυχίας ὑπάρχει ἔρημος ἄπειρος, ἐν ἣ ἡ ἐλπίς ἐσπεῖρε ἄρσεναν γλῶσιν, ἥτις πεπικνωμένη κατ' ἀρχὰς βραίνει μικρὸν κατὰ μικρὸν διαστελλομένη μέχρι οὗ σχηματίζει λευκῶνα ἀειθαλῆ, ἀληθῆς Ἐδὲμ. τέρψων. Οἱ βαθμοὶ τῆς ἐλπίδος εἰσὶν ἄπειροι καὶ δυνατὸν βῆθῆναι ὅτι αὕτη μεταβάλλει ὄγκον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, εἶνε τοσοῦτον εὐαίσθητος εἰς τὰς ἐλαχίστας τῆς θερμοκρασίας μεταβολὰς ὥστε ὅτι πυκνοῦται, διαστελλεται ἄλλοτε. Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐλπίζουσιν, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκονται δύο μόνον ἔχοντες τὸ αὐτὸ ἐλπίδος κεφάλαιον. Ὁ μὲν εἶνε ἐκατομμυριούχος καὶ ὁ ἄλλος ἐπίαιτος, ὁ μὲν διαχειρίζεται τὰ κεφάλαια του ἐπὶ τόκῳ ἑκατὸν ἐπὶ τῷ ἐνί, ὁ ἕτερος μετὰ μόχθου ἀπολαμβάνει ἐν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἡ τῆς ἐλπίδος ὠφέλεια ἐν ἡ γὰρ, ἀλλ' ὅπως εἰσὶ κεφάλαια μὴ δίδονται κέρδη, οὕτως ὑπάρχει ἐλπίς μὴ παρέχουσα εὐχαρίστησιν, τοσαῦτά εἰσι τὰ βάρη ὅσ' ὦν ἐπιβαρύνεται. Τότε ἀνάγκη νὰ καταβροχθισθῇ τὸ κεφάλαιον μετρώμενον διὰ τῶν ἀξιώσεων τῆς πείνης καὶ τῆς τῆς ἀθλιότητος φιλαργυρίας. Ἐνίοτε, μετὰ τὴν σπατάλην πάσης τῆς ἰδίας περιουσίας, ἀνάγκη νὰ ζῆ τις εἰς ἐλεημοσύνην, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει αὕτη εὐτυχῶς, παρατηρεῖται: πολλὴ γενναϊότης. Πάντες φαίνονται πρόθυμοι νὰ δώσωσι τὸν ὀβολὸν των καὶ νὰ δειχθῶσιν ἥτιν ἐλεήμονες. Ὅταν ἐπειτα δὲν θέλητε νὰ ταπεινωθῆτε εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἐπαίτου, πωλήσατε τὸ ἔνδυμα ἡμῶν καὶ πορεύθητε πρὸς αγοράν ὑλίγης ἐλπίδος.

Δὲν λείπουν τὰ μαχαίρια ἐν εἰς αὕτη πωλεῖται δὲν ἐλλείπουν οἱ τοκογλύφοι οἱ ζυγίζοντες αὕτην κατὰ λίτρας, κατ' ὀκάδας, κατὰ κόκκους, καὶ πωλοῦντες εἰς ὅλας τὰς τιμὰς, ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ ἐμπορεύματος καὶ τῆς ἀξίας ἢν κέντηται τὰ κεφάλαια τῆς κοινῆς πίστεως. Οὐδὲ τοῦτο ἀρκεῖ οἱ οὐτιδανοὶ ἐκείνοι ἐμποροὶ δὲν εὐχαριστοῦνται ἐκ τῆς ἐπινοεῖδιστου τιμῆς, ἀλλὰ κινδυνεύουσιν καὶ τὸ ἐμπόρευμα, ἀπατώντες τοὺς εὐπίστους θαμῶνας. Κατάρτοι!

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ Περιοδικοῦ (The Yacht) ἀποσπῶμεν τὰς ἐπομένους περιέργους πληροφορίας περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἀτμόπλοιων, τῶν διαπλεόντων σήμερον τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. — Τὰ ταχύτατα ταῦτα ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα οἱ Ἀμερικανοὶ ὀνόμασαν «Δαγωνικά», εἶναι τρία, ἡ Ἐτρονρία, καὶ Ὀυμβρία, ἀνήκοντα ἀμρότερα εἰς τὴν ἀτμοπλοικὴν Ἐταιρίαν Κούναρδ, καὶ τὸ Lahn, ἀνήκειν εἰς τὸν βορειο-γερμανικὸν Λόυδ τῆς Βρέμης. Τὰ δύο πρῶτα ἔχουσι μῆκος 153 μέτρων ἐπὶ πλάτους 17 1/2 μ. τὸ δὲ τρίτον ἔχει μῆκος μὲν 156 1/2 μ. πρὸς πλάτος 15 μ. Ἦδη ὅμως ναυπηγοῦνται καὶ ἄλλα

ἀτμόπλοια προωρισμένα νὰ ὑπερτερῶσιν τούτων κατὰ τὴν ταχύτητα.

Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Queenstown ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Νέας Ὑόρκης εἶναι 2828 ἀγγλ. μιλίων. Τὴν ἀπόστασιν ταύτην διήνυσεν τὸ ἀτμόπλοιο Ὀρεργῶν (Βυθισθὲν ἐν εἴτει 1886) εἰς εἴς ἡμέρας, ἐν νύκτα ὥρας καὶ 22 λεπτά. Τὸ ἀτμόπλοιο Ἡ πόλις τῆς Ῥώμης τὴν διήνυσεν εἰς εἴς ἡμέρας καὶ 18 ὥρας. Ἡ Ἀμερική, ἕτερον ἀτμόπλοιο ἀγορασθὲν παρὰ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, τὴν διήνυσεν εἰς εἴς ἡμέρας καὶ 13 ὥρας.

Ἐνίοτε ὅμως ἐνεκα τῶν πλεόντων ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ πάγων ἀναγκάζονται τὰ ἀτμόπλοια νὰ λοξοδρομήσωσιν. Οὕτω π. χ. ἡ Ἐτρονρία καίτοι ἀναγκασθεῖσα νὰ λοξοδρομήσῃ 120 ὄλα μίλια — κατὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίαρχου — κατόρθωσε νὰ πλεύσῃ εἰς Ἀμερικὴν ἐντός εἴς ἡμερῶν, δεκατεσσάρων ὥρων καὶ 35 λεπτῶν τῆς ὥρας, εἶχε δηλ. ταχύτητα 18 1/2 μιλίων τὴν ὥραν.

Τὰ ναυπηγούμενα ἀτμόπλοια θὰ ἦναι εἴ τι ταχύτερα καὶ θὰ παρέχουσιν περισσότεραν ἀσφάλειαν, διότι θὰ ἔχωσι δύο μηχανὰς ἀνεξαρτήτους ἀλλήλων καὶ κινούσας δύο διδύμους ἐλικας. Τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα εἶναι ὁκτώ τῶν ἀριθμῶν, θέλουσι δὲ συντόμως τεθῆ εἰς ἐνέργειαν. Τῶν ἀτμοπλοίων τούτων δύο μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐταιρίαν τοῦ Ἀλευκοῦ Ἀστέρως, δύο εἰς τὴν ἄμβουργο-ἀμερικαν. Ἐταιρίαν, ἐν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐταιρίαν, τὴν ἐκτελοῦσαν τὴν γραμμὴν μεταξὺ Ἀθῆνας καὶ Νέας Ὑόρκης, ἐν εἰς τὸν Λόυδ τῆς Βρέμης καὶ δύο εἰς τὴν Διεθνῆ Ἐταιρίαν Ἴνγκαν.

Οἱ ἐπαῖται καὶ ἡ ἐργασία. — Πολλὰκις ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἰδίους ἐπαίτας, ὀδυρομένους καὶ ζητοῦντας ἐλεημοσύνην, διότι ἤθην ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης, ἔχοντες τίναν ἀνήλικον, δὲν εὐρίσκουν ἐργασίαν κ.τ.τ. Τοῦτο συμβαίνει εἰς πάσας τὰς μεγαλειτέρας πόλεις. Ἐν Παρισίοις ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς ἀπόδειξιν πόσοι μεταξὺ τῶν ἐπαίτων τῶν ὁδῶν εἶναι πράγματι ἀξιοὶ ἐλέους. Τὸ πείραμα τοῦτο δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ πανταχοῦ. Πλούσιος τις ἐργοστασιαρχὸς ἐν Παρισίοις συνεννοηθεὶς μετ' ἄλλων ἐργοστασιαρχῶν καὶ ἐμπόρων, συνειφώνησεν νὰ δώσῃ ἐργασίαν εἰς πάντα ἐπαίτην ἐμφανιζόμενον μετ' ἐπιστολῶν του εἰς ἐμπορικὸν ἢ βιομηχανικὸν κατὰστημα ἐκ τῶν συμβληθέντων, καὶ νὰ πληρώνῃ 4 φρ. ἡμερομίσθιον. Ἐν διαστάματι ὁκτῶ μηνῶν εὐρέθη 721 ἐπαίτας ὑγιεῖς, παραπονομένους ὅτι δὲν εὐρίσκουσιν ἐργασίαν. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν δι' ἕκαστον τούτων μία συστατικὴ ἐπιστολὴ, ὅπως παρουσιασθῇ καὶ λάθῃ ἐργασίαν πρὸς 4 φρ. τὴν ἡμέραν. Ἐκ τῶν 721 ἐπαίτων οἱ 415 οὐδὲ κεν ἐνεφανίσθησαν διὰ νὰ παραλάβωσι τὴν συστατικὴν ἐπιστολήν, 138 τὴν ἔλαβον, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπέδωκαν ἄλλοι πάλιν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν πόπον τῆς ἐργασίας, ἐργάσθησαν ἡμισίαν ἡμέραν, μεθ' ὃ ἐζήτησαν τὸ δικαίωμα των (2 φρ.) καὶ ἀπῆλθον, ἄλλοι πάλιν δὲν ἐφάνησαν πλέον μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐργασίας. Τέλος δὲ ἐκ τῶν 721 ἐπαίτων μόνον 18 ἐργάζοντο ἀκόμη τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐπομένως εἴς 721 ἐπαίτων (ἀνδρῶν) ἐν Παρισίοις, στενοχωροῦνται τοὺς διαβάτας διὰ τῶν

κλυθμηρῶν φωνῶν των καὶ παραπονομένων ὅτι δὲν εὐρίσκουσιν ἐργασίαν μόνον δεκαοκτῶ εἶχον πράγματι διαθέσιν νὰ ἐργασθῶσι καὶ νὰ κερδίωσιν ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐπομένως ἐπὶ 40 ἐπαίτων, οὗς ἀπαντῶμεν ἐν ταῖς ὁδοῖς, εἰς καὶ μόνος κατὰ τὸ ἀνωτέρω πείραμα, εἶναι πράγματι ἀξιοὶ ἐλέους. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ἀναπήρων καὶ τυφλῶν, εἴτινες πάντοτε χρήζουσι βοήθειας, διότι δὲν δύναται νὰ ἐργασθῶσιν ὄσσην καὶ ἂν ἔχωσι πρὸς τοῦτο διαθέσιν.

Τὸ Καναδικὸν χωρίον. — Ἐν τῶν μάλλον ἀξιοπεριέργων τῆς Παγκοσμίου παρισινής Ἐκθέσεως εἶναι ἀνεκφυβίλος, καίτοι μὴ ἀναπαριστώμενον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρῇ πραγματικότητι, τὸ Καναδικὸν χωρίον. Εἶνε θέαμα ἀποπνεύον τὸ ἔργαστον καὶ μεμακρυσμένον καὶ διὰ τοῦτο προκαλεῖ καθ' ἕκαστην ἔκτακτον πλήθους συρροήν.

Τὸ Καναδικὸν χωρίον ὅπερ, κείμενον μεταξὺ Σενεγάλης, Ἀνάνη καὶ Γαβῶν, μετεκρυσθῆναι χάριν τῆς Ἐκθέσεως εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀπομάχων ἐν Παρισίοις, κατέγει μικρὸν καὶ ἀφανῆ γῆς ἔκτασιν καὶ ἀπαρτίζεται ἀπὸ πέντε ἢ εἰς καλυθῶν με κλαμίνους στέγας, περιεχουσῶν ἐπτά ἄνδρας καὶ τρεῖς γυναικας μαύρους ὡς ἡ ἔθνησιν. Οἱ Καναδοὶ οὗτοι εἶνε εὐρωπαϊκῶς ἐνδεδυμένοι, οἱ μὲν ἄνδρες δι' ἐπινοητικῶν καὶ περισκελίδος, οἱ δὲ γυναῖκες διὰ μακροῦ χιτῶνος ἡμιστά περιστέλλοντες τὰς στρογγύλας αὐτῶν διαστάσεις. Δὲν εἶνε ὅμως τοῦτο τὸ ἐθνικὸν τῶν ἐνδύμα: τὸ φοροῦσι χάριν τῶν περιστάσεων. Ἡ ἐγγύχωσι αὐτῶν ἐνδύματα σύγκεται ἀπλῶς, τῶν μὲν γυναικῶν, ἐκ μόνης μιάς τάπας εἰσῶς ζώνης μὲ μικροῦς κροστούς, τῶν δὲ ἀνδρῶν, κατὰ τὰ λοιπὰ ἡμοῖα πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν ἢ περιβολῆ, διαφέρει ἐκείνης κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι στερεῖται... τῆς τάπας.

Τὰ περίεργα τοῦ χωρίου. Μεταξὺ τῶν ὠρκίων τοῦ Καναδικοῦ χωρίου δὲν σκοποῦμεν, ἐννοεῖται, νὰ συγκαταλέξωμεν τοὺς κατοίκους του, περιὼν οἱ πριγύρω των συνοικισμένοι Παρισιοὶ λέγουσιν ἀστεϊζόμενοι: «προσοχῆ, εἶνε ἀνθρωποφάγοι.» Δὲν θὰ καταλιξώμεν ἐδῶ τὰ ἐπισύρονα ἄπληστον τὸ βλέμμα ὀλων ταυθῶ ἥτοι ἄμορφα ἀνάγλυφα ἐστημένα πρὸ τῶν θυρῶν ἢ ἐπὶ τῶν στεγῶν πρὸς κόσμησα καὶ ἐκλαμβανόμενα ὡς εἰδῶλα ὑπὸ τοῦ πλήθους. Τὰ περίεργα τοῦ χωρίου εἶνε πρὸ παντὸς ἄλλου ἢ τῶν ὀστρέων συλλογῆ, ἡ θῆρα τῆς θαλασσίας χελώνης, τὰ δάση του καὶ αἱ ἀτραποὶ των, δι' ἃ δὲν ἐπήρκει ἐννοεῖται ὁ ἐν τῇ Ἐκθέσει χώρος.

Τὸ πάντων ὠραιότερον ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτο εἶναι τὸ πικρὸν πικρῶν, ἥτοι ἡ μεγάλη πανήγυρις τῶν αὐτοχθόνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συγκομιδῆς. Καὶ ταύτης ὅμως τῆς πανηγύρεως δὲν θ' ἀπολαύσωσι οἱ Παρισιοὶ, διότι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παιγνίων καὶ χορῶν καὶ πρὸς κρούσιν τῶν βαμβοῦ, τῶν μόνων ὀργάνων, εἰς ὧν ἀπαρτίζεται ἡ ὀρχήστρα τῶν Κανακίων, θὰ ἦτο ἀπαραίτητος ἡ εἰς τὴν Ἐκθεσιν ἀφίξις διακοσίων τοὐλάχιστον τοιοῦτων.

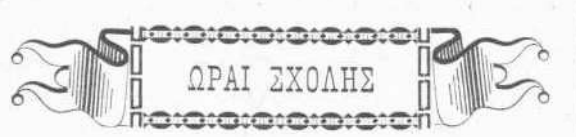
Ὁ Δουμάς καὶ ὁ Κόδηξ. — Ὁ Γάλλος κ. Φήλιξ Μορὸ ἐξέδωκεν εἰς φῶς ὀγκώδη τόμον προωρισμένον εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Δουμάς ἡμιστά γνωρίζει τὸν κώδικα καὶ ὅτι οἱ ἥρωες τῶν μυθιστοριῶν του προφέρουσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἰδέας καὶ λόγους μὴ συμβαδίζοντας ποσῶς, πρὸς τὸν νόμον. Ὅ,τι ὁ κ. Μορὸ ὑποστηρίζει ἀμφίβολον ἂν θὰ παραγῆ σπουδαίαν αἰσθησιν, ἀφοῦ καὶ ὁ Δουμάς ἄλλως τε αὐτὸς ἐξέφρασε τοῦτο, εἰπὼν ὅτι οὕτω πράττει ὄχι σφάλλων ἀλλὰ σκοπῶς, προτιθέμενος νὰ προτείνῃ εἰς τὴν διάνοιν τοῦ ἀναγνώστου ζητήματα ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ οὐχὶ δὲ ν' ἀποτυποῖ καὶ δεικνύῃ ἀμέσως τὸ δίκαιον.

Στενογραφικὴ μηχανῆ. — Κατὰ τὸ «Τυπογραφικὸν Δελτίον», Ἀμερικανὸς τις ἀνεκλύφην, ὡς πρότυπον ἔχων τὴν μηχανὴν τοῦ γράφειν, μηχανὴν στενογραφικὴν προωρισμένην νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συμπλήρωμα ἐκείνης. Ἴδου λοιπὸν οἱ στενογράφοι ἀπαλαττώμενοι τῶν μόχθων οὗς κατέβηλλον ὅπως πληρώσῃ τὸν χάρτην ἱερογλυφικῶν ἄτινα εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους ἦσαν καταληκτὰ, καὶ τοῦτο, ὁσάκις ἦσαν καθαρά. Διὰ τῆς στενογραφικῆς μηχανῆς, ἅπαντα τὰ σημεῖα εἰσὶ καθαρά καὶ εὐκρινῆ καὶ ὁ πρῶτος τυχῶν, μετὰ μιάς ἢ δύο ὥρων προδιδασκαλίαν, δυνατὸν νὰ κάμῃ μετ' ἄκρας εὐχερείας τὴν μεταφράσιν. Οἱ Ἀμερικανοὶ οὗτοι στενογράφοι παράγουσι μέχρι τῶν 700 ἢ 760 ἐπιστολῶν ἀνὰ πᾶν λεπτόν, εἰς οὗ ἐννεοῖ τις ὅτι δύναται νὰ παρακολούθῃσιν καὶ τοῦ φλυαριώτερου βήταρος τὸν λόγον.

Κολοσσαία μαρμαρίνη γλαῦξ ἀνευρέθη κατὰ τὴν ἄρκτικὴν τοῦ Παρθενῶνος πλευράν, ἥτις ἀπέτελει, φαίνεται, ἀρχαιότερον τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐ. Ἑλληνικὸν ἐμπόριον. — Κατὰ τὸ Δελτίον τῆς στατιστικῆς τοῦ Ἑλλ. ἐμπορίου μετὰ τῶν ξένων ἐπικρατειῶν, εἰσῆχθησαν κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐμπορεύματα ἀξίας δραχ. 9,580,599 καὶ ἐξήχθησαν 5,540,641. Κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα τοῦ περὶθ. ἔτους εἰχον εἰσαχθῆ 7,715,011, καὶ εἰχον ἐξαχθῆ 3,438,875. Ἀπὸ 1 δὲ Ἰανουαρίου τρ. ἔ. εἰσῆχθησαν 5,488,182 καὶ ἐξήχθησαν 43,155,724. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ π. ἔ. εἰχον εἰσαχθῆ 49,377,097 καὶ ἐξαχθῆ 30,963,041.

Ὁ Ἄγγελος. — Ἐν τῶν ἀριστοτεχνιῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ μέρους τῆς Παγκοσμίου Παρισινής Ἐκθέσεως, ὁ Ἄγγελος, εἰκὼν τοῦ Μιλλέτου, ἠγοράσθη παρὰ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ἀμερικανικῆς τέχνης ἀντὶ 580,650 ἀργύρων καὶ, πληρωθέντος τοῦ ποσοῦ, ἀπεστάλη ἦδη εἰς Ἀμερικὴν. — Ἐν διαστάματι διημέρου ἐκθέσεως ὁ Ἄγγελος ἐκέρεισεν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ Ἁγίου Στεφάνου 2,545 φρ. καὶ ἕτερας 2,000 φρ. διὰ τὴν χάραν τοῦ καλλιτέχνου Μιλλέτου.

Αἰνίγμα 638
Μὲ τὰ βέλη μου πολλαίαις
Τὴν ὄργην καθισχυράζω.
Εἰς τὰς πόλεις τὰ χορῖα,
Καὶ εἰς τὰς Αὐλάς συγχάζω.
Ὁ πατήρ μου ποῖος εἶναι
Νὰ γνωρίζωσι πειρῶνται,
Κι' ἅμα τὸ γνωρίσουν, ὄλοι
Τ' ὄνομά του καταρῶνται.
Τὴν κακίαν, ὅπου εἶναι,
Τολμηρῶς ἐγὼ προσβάλλω,
Καὶ ἐνίοτε εἰς μῖσος
Τὴν ἀγάπην μεταβάλλω.
Οὔτε σέβομαι θανόντας,
Οὔτε προσκυνῶ τυράννους,
Καὶ χορὶς νὰ ἔχω κέντρα
Μοχθηροῦς κεντῶ καὶ πλάνους.
Τὴν ἀλίθειαν δὲ λέγω
Εὐθαροῦς κι' ἀπροκαλύπτως,
Δάκνουσα χωρὶς ὀδόντας
Καὶ γελῶσ' ἀδιαλείπτως.

Αἰνίγμα 640.
Καὶ τῆς νόυς ὀχρότερον.
καλὸν ἔχω τὸ χροῖμα.
Τὸ κάλλος μου τὸ ἀνθηρὸν
λαμβάνω ἀπὸ τὸ χῶμα
μεσημβρινῶν χορῶν.
Δι' ἧς ἐκπέτω εὐθόδια
Τέρω καὶ χεῖλη καὶ καρδίαις
ἀφρόστων τε καὶ ὑγιῶν.
Εἰμὶ τῶν συμποσίων
Πιστότατον στοιχείον.
Τῶν ὀρετόν μου ἐξυμνοῦν
οἱ ἱατροὶ τὴν χοῆσιν,
Καὶ οὐδένος ποτε αὐτῶν
φοδοῦμ' ἐγὼ τὴν κρίσιν.
Τί εἶμαι; Μ' ἔχεις πρόχειρον,
ἀρετὴ νὰ μὲ ζητήσης,
Καὶ ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς
Εὐθύς θὰ μ' ἀποκτήσης.

Πρόβλημα 641.
Τὸ πηδάλιον ἐκρέμων οἱ ὀρχαῖοι στὸν —
Ὅταν ἐπιπτον τὰ φύλλα κ' ἤρχετο βα—
ροῦς —
Καὶ ἀτάραχοι τὸ κύμα ἔδλεπον ἀπὸ —
Ν' ἀγριεῖν καὶ ν' ἀφορίζῃ στῶν ἀνέμων [τὴν —
Κ' ἐγὼ τὴν ὑπεργηράσας τῶν θυρῶν] [τῶ —
Καὶ τὸν ταραχῶδη κόσμον ὡς ἀπλῆν [βλέπω —
Ἐπαυσα περὶ νὰ γράφω, ἐπαυσα νὰ —
Καὶ κινῶ τὸν κάλαμον μου μόνον ὅπως —

Σημ. Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ ὀμοιοκαταληξίαι, καὶ νὰ εὐρεθῇ τίνας ποιητῶν εἶναι οἱ ἄνω στίχοι.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει
Αἰνιγμάτων καὶ Προβλημάτων
Αἰνίγματος 635.
Ἡ δασεῖα.

Προβλήματος 636
(ἵππειον ἄλιματος)
Ὅταν, φίλοι, ἀποθάνω,
Νὰ φυτεύσετε ἵταν
Εἰς τὸν τάφον μου ἐπάνω·
Ἄγαθὸ τὸ φύλλομά της
Τὸ θορυνοῦν, καὶ τὰ ὄχρα της
Καὶ ὄρατα χροῦματά της·
Ἐλαφρὰ δὲ θὰ μοὶ ἦναι
Ἐν τῷ τάφῳ ἡ σκιά της.
Προβλήματος 637.
Κ
Α
ΑΝΕΜΟΝΗ
Ε
Λ
Ι
Α
Προβλήματος 638.
Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα μα—
ταιότης.
Ἰωάν. ὁ Χρυσ.

Κυρίῳ Χ. Π. ἐν Ἄμμοχώστῳ. Τὸ χειρόγραφον ἐλήφθη καὶ προθύμως θέλει δημοσιευθῆ ἐν τῷ Ἐσπερῳ. Εὐχαριστοῦμεν δὲ ὑμᾶς. — κ. Ν. Ν. ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τόσοι προηγουμένοι ἐτῶν τοῦ Ἐσπεροῦ ὑπάρχουσι διαθέσιμοι. Ἄν τοὺς θέλητε ἐπιγρῦσους δεδεμένους, ὀρεῖται νὰ εἰδοποιήσετε ἡμᾶς προηγουμένως, ὅπως παραγγελλῆ τὸ δέσιμον αὐτῶν. Εἰς τὴν τιμὴν τοῦ τόμου (φρ. 40) δεῶν νὰ προσθέσετε καὶ φρ. 10 διὰ τὸ δέσιμον. — κ. Π. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐνεγράψαμεν τοὺς νέους συνδρομητάς. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φροντίδα, ἰδίως διότι ἐνεργήσατε ν' ἀποκτήσῃ ὁ Ἐσπερος ἀναγνώστῃς εἰς μέρος ἕνθα μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε τοιοῦτους. — κ. Μ. εἰς Φιλίππουπολιν. Ἀρμένιος εἶδομεν ὅτι ἀνεγνώσατε μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν φιλολογικὴν μελέτην περὶ τοῦ εὐρωπεσταίου Γάλλου, Guy de Maupassant, τὴν καταχωρηθεῖσαν ἐν τινι τῶν προηγουμένων τευχῶν τοῦ Ἐσπεροῦ. Τὸ α'. μέρος τοῦ χειρογράφου σας ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀνάγκη ὅμως νὰ μᾶς ἀποσταίητε καὶ τὴν συνέχισιν, καθότι, ἐὰν δὲν ἔχωμεν ὀλόκληρον τὸ χειρόγραφον εἰς χεῖρας, δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, ἂν ἦναι κατὰλληλον νὰ δημοσιευθῇ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.
Ἐν σελίδι 106 τοῦ Ἐσπεροῦ, στήλῃ γ' καὶ γραμμῇ 29, ἀνάγνωθι ἀντὶ τῶν τότε ὀνομασιῶν, « τῶν τότε Ὀθωμανῶν ».
Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης· Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ὀμήρου 8

ΕΣΠΕΡΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικόν ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνὸς μετὰ εἰκόνων ἐν Ἀθήναις.

Τιμὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ } Ἐν Ἑλλάδι δρ. 40
 } Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. 40 (χρ.)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ

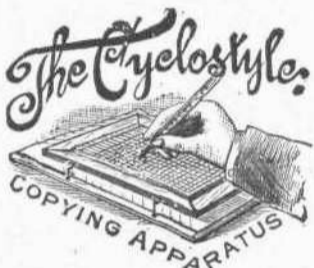
- α'. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ « Ἐσπεροῦ » ὁδὸς Ὀμήρου ἀρ. 8.
- β'. Ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὁδ. Ἐρμού
- γ'. Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Καρόλου Βίλμπεργ ὁδὸς Ἐρμού.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, εἰς 4 στίλας διηρημένῃ, 50 λεπτὰ τὸν στίχον.
 Διεύθυνσις ΕΣΠΕΡΟΣ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ὀμήρου ἀριθ. 8.

Ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν εἰδικοί ἀντιπρόσωποι τοῦ « Ἐσπεροῦ » αἱ ἐγγραφῆαι γίνονται παρ' αὐτοῖς, ἐν αἷς δὲ πόλεσι δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, ἀποστέλλεται τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἢ διὰ συναλλαγμάτων ὀψεως ἢ καὶ διὰ γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ αὐστριακῶν χαρτονομισμάτων.

ΤΟ ΚΥΚΛΟΣΤΥΛΟΝ

Νεώτατον σύστημα πρὸς ἀντιγραφήν καὶ πολλαπλασιασμὸν ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων, πωλούμενον παρὰ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας ἐν Λονδίῳ φερούσης τὸν τίτλον **The general copying Apparatus Co. Ltd. London 16. 18 Queen Victoria Street.** Τὸ πρακτικώτατον τοῦτο μηχανήμα εἶνε διαφ. τιμῶν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους.

Σχήμα 8 ^{ον}	22 1/2	× 15	ἑκατοστόμ.	φρ.	35
»	4 ^{ον}	27 1/2	× 21 1/2	»	45
»	4 ^{ον}	33 1/2	× 21 1/2	»	50
»	2 ^{ον}	35	× 25	»	55
»	2 ^{ον}	41	× 35	»	70

Τὸ αὐτὸ κατὰστημα προμηθεύει καὶ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ χαρτοῦ, μελά- νην, κονδύλια κτλ. Διὰ τοῦ συ- στήματος τούτου δύναται τις ἐν βραχεῖ διαστήματι νὰ ἔχη χέλιε ἀντίγραφα μιᾶς ἐπι- στολῆς ἢ ἐνός ἐγγράφου.

ΥΔΡ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ EAU DE COLOGNE

Τὸ ἀριστον τοῦτο ἀρωματικὸν ὕδωρ πωλεῖται ἐν Κολωνίᾳ ἐν τῷ γνωστῷ καταστήματι **Jean Maria Farina** προμηθευτοῦ διαφόρων Αὐλῶν. Εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ εὐθυνότερον τῶν ἀρωματικῶν.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΑΙ ΟΜΟΛ. ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν καὶ ἐν γένει τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τοῦ Ὀλλανδικοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ ἐκδοθέντων δυνάμει Βασιλικῶν Διαταγμάτων τῆς 3 Ἰουνίου 1886. 8 Ἰαννουαρίου 1881 καὶ 10 Ἰουνίου 1887. Αἱ ὁμολογίαι αὗται διὰ μετάσχον 134 κληρώσεων, αἵτινες γενήσονται τρεῖς τοῦ ἔτους ἦτοι τὴν

1^{ην} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1^{ην} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1^{ην} ΑΠΡΙΛΙΟΥ κτλ. κτλ.

Ἐνώπιον δύο ἀντιπροσώπων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐνός Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ Δημοσίου. Δύναται τις νὰ γεοδίση.

ΤΗΝ 1^{ην} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΜΕΓΑ ΚΕΡΑΟΣ ΕΚ

ΦΡΑΓΚΩΝ **400.000** ΧΡΥΣΩΝ

1 Βραβεῖον ἐκ 200.000 Φράγκων	14 Βραβεῖα ἐκ 50.000 Φράγκων
4 Βραβεῖα ἐκ 100.000 Φράγκων	21 Βραβεῖα ἐκ 30.000 Φράγκων
3 Βραβεῖα ἐκ 60.000 Φράγκων	83 Βραβεῖα ἐκ 20.000 Φράγκων

Τὸ ὅλον 350.000 Κέρδη διὰ 350.000 Ὅμολογίας.

Τὸ ἐλάχιστον κέρδος, μεθ' οὗ ἐκάστη ὁμολογία μέλει ἀφέντως νὰ κληρωθῇ, εἶναι φράγκα 30 σήμερον, καὶ μέλλει νὰ ἀνέλθῃ ἀλληλο- διαδόχως ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος εἰς 50 φράγκα, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει διὰ πᾶσα ἀπώλεια τοῦ κεφαλαίου εἶναι ὅλως ἀδύνατος.

Πωλούμεν πᾶσαν πρωτότυπον ὁμολογίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἀντὶ 25 φράγκων συμπεριλαμβανομένης πάσης δαπάνης.

ΔΕΚΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΣΤΟΙΧΙΣΟΥΝ 270 ΦΡΑΓΚΑ ΜΟΝΟΝ.

Ἀδιαπilonείκητος Ἀσφάλεια.

Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἐκ 2,450.000 φιορινίων ἦτοι περίπου 6,000.000 φράγκων εἰς χρεώγραφα τῆς πάσης ἀσφαλείας ἀποδίδοντα τόκον ἐτήσιον 4% κατετέθησαν παρὰ τῇ Ὀλλανδικῇ Τραπεζῇ *Banque Néerlandaise* ἀποκλειστικῶς ὡς ἀσφάλεια καὶ ἐγγύησις ὅλων τῶν ὁμολογιῶν.

Αἱ κληρώσεις ὑπ' οὐδένα λόγον δύναται ν' ἀναβληθῶσιν. Ἐπειδὴ ἡ ὑπερτίμησις τῶν μετοχῶν τούτων εἶναι σχεδὸν βεβαία καὶ ἀφεντικὸς δὲν θὰ δυννηθῶσι νὰ διαβιβῶσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὰς προνοδοιχειρίας τιμὰς καὶ τοὺς ὄρους. Παρακαλοῦμεν ἄρα τοὺς ἡμετέρους ἀναγνωστας ὅπως εὐαριστηθῶσι νὰ διαβιβῶσιν τὰς διαταγὰς αὐτῶν ὡς τάχιον.

Αἱ αἰτήσεις ὁμολογιῶν ὀφείλουσι νὰ συνοδεύονται διὰ τοῦ ποσοῦ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, ταχυδρομικὰ ἐντάλματα, ἐπιταγῆν, ἢ ταχυδρομικὰ γραμματόσημα πάσης χώρας. Δεχόμεθα γραμματόσημα Ἑλληνικὰ ἀντὶ δραχ. 1.30 τὸ φράγκον. Ρουμανικὰ Lei 1.05 τὸ φράγκον. Βουλγαρικὰ καὶ Σερβικὰ φρ. 1.10 δὲ ἔν φράγκον.

ΛΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ: „**MONITEUR AUTRICHIEN**“ à VIENNE (AUTRICHE).